

DEN danske STJERNE

Marts 1979
128. årgang · Nummer 3

DEN *danske* STJERNE

Organ
for Jesu Kristi Kirke af
Sidste Dages Hellige

Marts 1979
Årgang 128
Nummer 3

Indholdsfortegnelse

Abonnement:

Tegnes gennem wards/grensrepræsentanten: 12 numre dkr. 48.00
Nævnte priser er incl. moms og porto.
Betaling over gire 3120988 til Distributions Centret, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
United States and Canada: $ 8.00 (surface mail).

Distributions Centret, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.

Præsident Spencer W. Kimball profet seer og åbenbarer fylder 84 år den 28. marts 1979.

Idag synes vi at leve i en tidsalder af kritik og strid. Overalt ser vi afvigere dukke op for at kritisere nye og gamle programmer eller angribe organisationer, der har eksisteret længe, eller forslå nye; og ofte er deres demonstrationer kun motiveret af ønsket om at vække opmærksomhed. Selv i kirken har vi afvigende fraktioner, der arbejder imod hinanden for at nå forskellige mål, og mens vi stærkt hylder princippet handlefrihed og opmuntrer til frihed i tanke og handling, er der visse grundprincipper i Jesu Kristi evangelium, som bør opretholdes af en enig kirke. Disse grundprincipper er udformet til menneskehedens fred og lykke.

Når jeg betragter og overvejer den stadi-

Lykken er centreret om hjemmet

Præsident N. Eldon Tanner
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab



ge uro omkring os, finder jeg ét emne, hvorom alle synes at være enige, og det er, at der er problemer i verden. Ingen betvivler den kendsgerning. Hvordan man skal vende de truende symptomer og prøve at genoprette noget, der ligner fred og orden, er endnu en kilde til uoverensstemmelse, som hurtigt kunne løses gennem forståelse og anvendelse af evangeliets principper.

Når man overvejer de skiftende livsformer i hjemmet, som er forekommet i de sidste få år, så synes det, selvom disse former for oprør har været øget i antal og intensitet, helt tydeligt, at der må være nogen form for sammenhæng. Vi har hørt meget om familielivets opløsning og manglende disciplin og oplæring i hjemmet. Disse foranderlige livsformer, hvor fædre og mødre er mere interesserede i deres sociale og forretningsmæssige foretagender end i deres hjem og ansvar for børnene, kan ikke undgå at have en ugunstig indvirkning på medlemmerne af disse hjem. Forældre må ikke regne med at kunne overlade al åndelig og almindelig uddannelse til andre, uden at der vil vise sig resultater som følge af forsømmelse. Det er deres ansvar at belære deres børn om, hvem de er - - at de er Guds åndelige børn, og at han forventer, at de skal leve på en sådan måde, at de er værdige til at vende tilbage til ham. Det er kun forældrene, som kan give børnene den kærlighed og sikkerhed, som ikke kan komme noget andet sted fra. Et barn, som forstår, hvem det er, og som har et hjem, hvor det føler sig ønsket og elsket, har intet behov for at vandre omkring for at finde sin identitet og at lede efter en lykke, det ikke vil finde uden for samfundets etablerede orden.

De lykkeligste mennesker, jeg kender, er dem, hvis livsform centrerer omkring hjemmet. Arbejde er uhyre vigtigt, og succes i ens profession eller virksomhed er også vigtig for lykke, men husk, hvad vi så ofte siger: „Ingen succes kan erstatte fiasko i hjemmet" (David O. McKay). De lykkeligste kvinder, jeg kender, er dem, hvis børn hellere vil være hjemme end noget andet sted; hvis børn kommer stormende ind efter skolen til mor, for at fortælle hende om deres aktiviteter i løbet af dagen; som deler deres børns sorger og glæder og sejrer, og fryder sig over deres løste opgaver; som stråler af stolthed, når deres børn indtager deres pladser som ledere i politik, forretningsvirksomhed og i samfundet i almindelighed; og som senere deler deres kærlighed med børnebørn, hvis reaktion åbner for en helt ny verden af belønnende tilfredsstillelse.

Det er den slags børn, som omhyggeligt burde oplæres og beredes til at være gode borgere og overtage stillinger som ledere i vore byer, stater og lande. Vi har vel alle hørt udtrykt, at „den hånd, der rører vuggen, regerer verden". En kvinde kan ikke finde nogen større udfordring end at opdrage børn til at blive værdige ledere i deres samfund, at berede sine sønner til at bære Guds præstedømme og være trofaste ægtemænd og fædre, og sine døtre til at blive renfærdige og sande og værdige hustruer og mødre.

Hvis vanskelighederne i verden skal overvindes, må det begynde i hjemmet, hvor de fremtidige ledere oplæres. Hvilket større bidrag kan udføres end for kvindernes vedkommende at føde børn, der, gennem deres mors indflydelse, kan blive redskaber til at rette noget af det forkerte i verden?

De kvinder, som af den ene eller anden årsag ikke har børn, kan på lignende vis øve stor indflydelse og finde deres plads i samfundet, som så mange har gjort det, ved at arbejde med andres børn eller ved at arbejde på områder, hvor deres talenter ligger. Lad mig minde dem, som ned-

vurderer moderskabet, om, at de skylder meget til deres egne mødre, som gav dem livet, og uden hvis ømme og kærlige omsorg og tidlige oplæring i hjemmet, de ikke ville have været i stand til at yde værdifuld tjeneste til andre. Vi påskønner de mange, mange kvinder, som ikke er mødre, og som yder uvurderlig indsats til fordel for andre. Vi påskønner de mange, mange kvinder, som ikke er mødre, men som yder fremragende indsats i hjælpeorganisationerne og på mange andre måder.

For nogle få år siden gav Ohios historiske Western College for Women en juridisk doktorgrad til Othelia Compton. Æresdoktorgrader gives sædvanligvis på grund af opnåede resultater inden for videnskab eller kunst, men denne kvinde, der dengang var 74 år gammel, fik sin doktorgrad „for fremragende resultater som hustru og mor til lægevidenskab".

Beretningen fortæller os, at „fire af de mænd, for hvem hun er hustru eller mor, optager en hel side i *Whos Who in America* (Amerikas „Blå Bog". O.a.), men de største resultater som denne bondepige fra USAs midtstater opnåede er ikke nedskrevet". Hendes slægt går tilbage til jævne bønder, men hendes resultater som hustru og mor bragte hende en berømmelse, som hun ikke søgte.

I et interview bad en journalist om opskriften på hendes succes, og skrev hendes svar ned på denne måde: „Hendes opskrift er så gammel, at den er ny, så ortodoks, at den er radikal, så almindelig, at vi har glemt den, og at den forbløffer os. „Vi brugte Bibelen og sund fornuft, fortalte hun mig". Da journalisten spurgte om hendes arv, svarede hun:

„Hvis De mener det princip, at værdier nedarves gennem blodet, så regner jeg det ikke for meget. Lincolns „arv" var lig nul. Historiens udsvævende konger og værdiløse sønner og døtre af nogle af vort lands „bedste familier" er rigtig gode beviser på, at arven ikke påvirker folk særlig meget. Nej, jeg har set for mange ekstraordinære mænd og kvinder komme fra almindelige mennesker til at lægge for meget i arven.

Misforstå mig ikke. Der findes en form for arv, der er altafgørende. Det er oplæringens arv. Et barn vil sandsynligvis ikke lære gode vaner fra sine forældre, medmindre forældrene også har lært dem fra deres forældre. Kald bare det for omgivelserne, hvis De ønsker det, eller omgivelsernes indflydelse, men det er noget, der går i arv fra generation til generation."

Journalisten spurgte: „Hvis det ikke er arv, hvad er det så?"

„Hjemmet. Amerikansk livs tragedie er, at hjemmet bliver betragtet som noget ligegyldigt på et tidspunkt, da der er mere behov for det end nogen sinde før. Forældre glemmer, at hverken skolen eller verden kan reformere det færdige produkt af et dårligt hjem. De glemmer, at deres børn er deres vigtigste ansvar. I dag engagerer man hushjælp til at tage sig af børn. I min tid tog en mor sig selv af sine børn, uden hensyn til hvor mange tjenestefolk hun havde råd til. Det første, forældre må huske, er, at deres børn sandsynligvis ikke bliver meget bedre end dem selv. Mødre og fædre, som skændes og er umoralske, bør ikke forbavses, hvis deres opmærksomme børn følger deres eksempel."

Efter at have diskuteret andre faser ved at opdrage børn, bl.a. værdien af hårdt arbejde, spurgte journalisten: „Og hvad er så den „rette slags" hårdt arbejde?" Hendes svar: „Den slags arbejde, der er godt i sig selv." Han spurgte: „Hvad er der galt ved at arbejde for penge?"

Læge-familiens mor eksploderede: „Alting! At lære et barn at det har nogen værdi at tjene penge for pengenes skyld,

er at lære, at det eneste, der er noget værd, er det, som verden kalder succes. Den slags succes har intet at gøre med hverken at være til nytte eller at opnå lykke. Forældre forkynder det, skoler lærer om det, og resultatet er en generation, der tror, at penge betyder lykke. Den mand, der lever for penge, får aldrig nok, og han tror, at det er derfor, han ikke er lykkelig. Den virkelige grund er, at han har fået sat sig det forkerte mål." (Fra *Out of the Best Books* af Bruce B. Clark og Robert K. Thomas, S:198 - - 202).

Dette fremhæver et andet vigtigt forældre-ansvarsområde - - at hjælpe sine børn med deres livsmål, ikke blot med at sætte dem, men også med at nå dem. Mødre, som tilbringer så megen tid med børnene i hjemmet, kan især øve indflydelse ved at være til rådighed og interesseret i deres børns aktiviteter.

Men alt dette betyder ikke, at en kvinde ikke kan udføre sine pligter i hjemmet og samtidig følge sine interesser med hensyn til uddannelse og kulturelle gøremål eller den hobby, som hun er glad for. Ja, i virkeligheden er den mor, som organiserer sit arbejde på en sådan måde, at hun kan udvide sin horisont ved at dygtiggøre sig og indhente viden, så meget bedre i stand til at oplære og inspirere sine børn. Overalt omkring os ser vi sådanne mødre, som har overkommet det, uden at negligere deres pligter i hjemmet.

Vore kvinder i kirken har mange muligheder for en sådan udvidelse af deres viden. Deltagelse i hjælpeorganisationer og især hjælpeforeningen, med en rigdom af forskellige emner i lektier, der er udarbejdet med netop det formål for øje, giver kontakt og erfaringer uden for hjemmet, samtidig med at det fremmer Herrens værk. Samfund styrkes, når mødre engagerer sig i åndelige aktiviteter og lærer deres børn ansvarlighed over for deres himmelske Fader, og hvad han forventer af dem.

I en hyldest til mødre ved en speciel lejlighed sagde præsident David O. McKay:

„Hende, som kan male et mesterværk eller skrive en bog, der påvirker millioner, fortjener menneskehedens hyldest og beundring. Men hende, som villigt og ivrigt med held opdrager en flok kønne og sunde sønner og døtre, hvis liv afspejler evangeliets lære, fortjener den højeste ære, mennesker kan yde, samt Guds mest udvalgte velsignelser. Ja, i sin høje pligt og tjeneste over for menneskeheden er hun selve den store Skabers medarbejder, idet hun skænker dødeligheden evige ånder. " (Fra *Improvement Era*, Maj 1936).

Kvinder står over for en kæmpeudfordring og en fantastisk mulighed i den indflydelse, de kan øve på de mænd, med hvem de omgås. Der findes talrige beretninger om en piges indflydelse på en dreng, hvis hun vil være stålsat og påskønne sin dyd og fastholde sin overbevisning. Mødre kan somme tider udgøre hele forskellen mht. hjemmets hellighed, når de opmuntrer og inspirerer deres mænd til at gøre deres pligt. Det er somme tider vanskeligt, men en trofast mor søger Herrens hjælp, og når hun gør det, vil hun finde stor styrke og megen trøst.

Sybils råd

Af Jean Harveaux

Efter 20 års ægteskab med en passiv ægtemand, fortæller en sidste dages hellig hustru om sin opdagelse.

Tom og jeg - - jeg bruger ikke vore rigtige navne - har været gift i mere end tyve år - - gift i templet. Med undtagelse af de første få måneder af vores ægteskab har Tom været inaktiv.

Der har været gange, hvor fortvivlelse og skuffelse har ligget tungt på mig, men vi har holdt sammen gennem alle vanskeligheder. Og jeg er taknemmelig derfor.

Endnu mens vi planlagde vores tempelægteskab, var mine følelser blandede. Min egen hengivenhed over for kirken bundede så dybt, og var i den grad en del af mig, at jeg vidste, jeg ikke kunne lade mig vie noget andet sted. Og jeg var så sikker på, at når først vi var blevet gift på Herrens egen måde, så kunne Tom ikke tænke sig andet end leve efter evangeliet og ære sit præstedømme. Men jeg vidste i mit hjerte, at Tom inderst inde endnu ikke havde forpligtet sig overfor Herren, og allerede da skinnede frygten nu og da gennem min kærlighed til ham. Denne frygt viste sig at være begrundet. Der skete ikke noget mirakel inde bag templets hellige mure.

Lige fra begyndelsen kunne vi ikke knæle i bøn sammen. Som tiden gik, fandt han enhver undskyldning til at blive væk fra møder og pligterne i præstedømmet. Jeg kom i den situation, at enten blev jeg hjemme fra møderne sammen med ham og følte mig frygtelig tilpas, eller jeg gik alene og følte mig ligeså frygteligt tilpas. Jeg var forvirret - - Hvorfor gik de to ting i livet, som jeg elskede så højt, ikke i spand sammen? Jeg havde et stærkt vidnesbyrd: Jeg kunne ikke gå på akkord med min hengivenhed for evangeliet eller mit ønske om at tjene i kirken. Jeg forstod dengang ikke — eller var interesseret i — hvad også han må have følt. Tom, der var opdraget af inaktive forældre, havde aldrig følt, at evangeliet var særlig vigtigt i livet. Desuden havde han giftet sig med en pige, som sagde, at hun elskede evangeliet og ham, men som aldrig var lykkelig! Han blev ulykkelig og vred på grund af noget han betragtede som mine selviske forlangender. For eksempel havde søndagen betydning for ham som hans egen tid — til at sove længe, til at fiske, spille golf eller tage i sommerhuset. Men søndagen var vigtig for mig som Herrens tid — en hellig dag med hellige forpligtelser. Igen og igen forlod ham hjemmet i vrede, og mig i bitter forvirring. Jeg følte mig fremmedgjort overfor Tom og overfor Herren. Vi begyndte at beklage, at vi var blevet gift med hinanden.

En aften omkring halvandet år efter vort bryllup kom jeg til en korsvej — helt uventet. Da jeg ventede vores første barn havde jeg ikke lyst til at gå til primarys funktionærmøde en aften. Men jeg gik alligevel. Jeg vil aldrig glemme den virkning, den aftens lektie havde på mig.

Formålet var at hjælpe primary-funktionærerne til at forstå, at hvis de efterlever evangeliet, vil Herren søtte dem og lede deres vej gennem livet. Indledningen lød sådan: „Fordi vi er her for at blive prøvede, gør Herren ikke livet

let for os. Hver eneste dag klarer eller forfejler vi vore prøvelser, afhængig af de beslutninger, vi tager. Hvis vi vælger det rigtige uden hensyn til modstanden, vil han hjælpe os over vore vanskeligheder. Sybils historie illustrerer den sandhed. "

Sybil fik straks min udelte opmærksomhed. Både hun og hendes mand, Frank, hvade været passive medlemmer i mange år. Historien begyndte, da deres ældste barn var ti år gammel og visse begivenheder havde bragt hende tilbage til kirken. (Jeg spekulerede på, om vi overhovedet ville være en familie om ti år). Franks antipati syntes at vokse i samme forhold som Sybils og børnenes vækst i kirken. Mens en længsel efter at komme til templet udvikledes hos Sybil, trak Frank sig tilbage, tilsyneladende mere og mere som en fremmed. Hun udtrykte den samme frygt, som jeg følte — at deres ægteskab var i fare for at blive opløst. Skulle hun prøve at redde deres ægteskab ved igen at blive passiv?

Hendes biskops svar blev også mit svar. Jeg vidste, da jeg hørte det, at hvis jeg havde mod til at forandre mig, var der endnu håb for Tom og mig.

Han mindede os begge om, at vore ægtemænd ikke havde evangeliet i deres hjerter og derfor ikke kunne fatte vore følelser. „I må være mere tålmodige," tilrådede han. „Genopret det gode indbyrdes forhold, I plejede at have .... ved at huske på alt det gode i ham og lade ham føle, at I elsker og påskønner og anerkender ham. Og lad ham så vide, at. . . for jer opfylder kirken et indre behov. Prøv at opnå en forståelse med ham om at hvis han vil lade jer have kirken, så vil I lade ham leve uden den. Og vær i alle andre forhold den bedste hustru, I overhovedet kan være." („Luk ikke døren", primarys videreuddannelseslektie 1959-60).

Hvor disse sætninger gav genklang i mit hjerte! Vær i alle andre forhold den bedste hustru, du overhovedet kan være. Lad ham mærke din kærlighed og påskønnelse og anerkendelse. Genopret det gode indbyrdes forhold, du plejer at have med ham. Du *må* være mere tålmodig!

Biskoppen afsluttede med pånyt at forsikre: „Herren ønsker, at du skal blive i kirken og lære jeres børn at elske og adlyde ham. Han vil være med dig". Og så gav han hende Herrens løfte:

„Har jeg ikke budt dig: Vær frimodig og stærk; vær ikke bange og bliv ikke forfærdet, thi Herren din Gud er med dig i alt, hvad du tager dig for." (Josua 1:9).

I Sybils historie vendte Frank tilbage til aktivitet seks år senere på grund af to faktorer. For det første havde Sybil efterlevet biskoppens råd — at være en tålmodig og kærlig hustru. Hun lærte børnene at elske og respektere deres far. For det andet fangede Herren endelig Franks opmærksomhed ved en ulykke, der pludselig fik ham til at reflektere over, hvad der virkelig har betydning i livet.

Som jeg lyttede til Sybils historie, gjorde jeg op med mig selv. Det var ubehageligt at indrømme behovet for så megen omvendelse for min part; og skønt jeg ikke kunne forestille mig at vente seks år på mit „mirakel", begyndte jeg at leve efter biskoppens råd. Og næsten med det samme forbedredes vores ægteskab.

Men jeg venter stadig. Selvom jeg venter i tålmodighed og håb, har det ikke altid været let. I årenes løb er jeg ofte blevet skuffet over at have måttet undvære mange velsignelser som familie. Tom havde ikke noget ønske om at velsigne sine sønner, da de blev født, eller døbe og bekræfte dem, eller overdrage dem præstedømmet eller at velsigne os, når vi var syge. Jeg var også skuffet, fordi vi ikke holdt familiehjemmeaftener eller familiebønner (undtagen uden Tom), el-

ler konsekvent velsignede maden eller havde diskussioner om evangeliet undtagen i Toms fravær. Tom negligerer ikke sine sønner. De arbejder side om side på gården, men han har ikke hørt deres taler eller deres recitationer eller set deres programmer eller deres roadshows - - eller været med i præstedømmeaktiviteter. Han forstår ikke mange vigtige dele af deres opvækst.

Som mor ser jeg de spildte muligheder. Som hustru føler jeg en anden slags smerte, når jeg er blevet kaldet som lærer eller rådgiver. Jeg har aldrig vænnet mig til Toms manglende støtte og til ikke at være i stand til at dele åndelige spørgsmål med ham i kærlighed.

Men min fortsatte aktivitet i kirken har været kilde til mange velsignelser. Jeg har adgang til præstedømmets trøst og velsignelser. Jeg kan tage del i nadveren og forny mine pagter med Herren. Jeg kan berige min sjæl ved studium af de hellige skrifter. Jeg har ubegrænsede muligheder for at udvikle mig i hjælpeforeningen.

Nogle af de mest udsøgte mennesker, jeg har kendt, har været andre trofaste kvinder, som har været „alene", og som Sybil var virkelig omvendte og aldrig svigtede deres vidnesbyrd. Deres forståelse har ofte givet mig mod. Og deres venskab har udfyldt et savn i min tilværelse; Tom og jeg har kun få fælles venner, som er aktive medlemmer, for Tom har altid følt, at de fleste venlige medlemmer i virkeligheden prøver på at omvende ham.

Herrens svar til mig er aktivitet i kirken. Velsignelser kommer, når jeg er, hvor jeg bør være — som jeg var den aften, da jeg hørte Sybils historie. Sådanne forpligtelser kræver altid ekstra planlægning, rigeligt med tro og mange bønner; men min trofasthed er nøglen til at modtage Herrens hjælp.

En anden del af Herrens svar til mig kom, da jeg lærte at erkende mit ansvar for at faste og bede med flid for Tom, sådan som Alma bad for sin søn i Mormons Bog (se Mosiah 27:14). Jeg forstår nu, at Herren måske ikke vil sende en engel for at påkalde sig Toms opmærksomhed; i stedet har han jordiske tjenere med samme myndighed som engelen. Han vil finde en måde at besvare vore bønner; så vil det være op til Tom at udøve sin handlefrihed.

Hvad nu hvis det „utænkelige" skulle ske, at Tom alligevel ikke accepterer evangeliet! Igen giver Alma svaret. Engang da han var sønderknust af sorg, fordi han ikke havde kunnet omvende folk i en bestemt by, vendte den samme engel tilbage og trøstede ham:

„Salig er du, Alma; rejs derfor hovedet og glæd dig, thi du har stor grund til at fryde dig, da du har været trofast til at holde Guds bud fra den tid, da du fik det første budskab fra ham" (Alma 8:15).

Vi har ingen grund til at være sønderknuste af sorg, hvis vi også har været sanddrue og trofaste. Hvis vi er nedslåede, altid tvære over for vor ægtefælle, kan vort liv ikke velsigne nogen. Hvis vi på den anden side forbliver standhaftige, glade og optimistiske, vil vi, med Herrens hjælp, have evne til at udarbejde vor egen frelse og udstråle åndelig styrke til dem, der er omkring os. Når vi så skal møde vor Frelser, kan vi glade sige, at vi har gjort vort bedste.

Jeg er blevet spurgt, om jeg ville foretage det samme valg igen. Hvis jeg for tyve år siden havde kendt fremtiden, ville jeg nok have valgt en anden vej. Men årene har lært mig tålmodighed; Sybils opskrift har øget min kærlighed til Tom. Jeg er nu overbevist om, at den gode mand, som jeg ægtede, er værd at vente et helt liv på. Min tro på den godhed giver mig stadig håb. Og min kærlighed til evangeliet og min kærlighed til ham er stadig de kosteligste ting i mit liv.



Kaldet af Gud ved PROFETI

Ældste Boyd K. Packer
De tolvs Råd

Jeg vil gerne tale til jer om et meget helligt emne, et der fylder mig med taknemmelighed, hver gang jeg tænker over det. Jeg vil fremkomme med nogle tanker og oplevelser i forbindelse med et spørgsmål, der blev stillet af Moroni, den gamle profet, da han sagde:

„Er miraklernes tid da forbi?

Eller er englene holdt op med at vise sig for menneskenes børn? Eller har han holdt den Helligånds kraft tilbage fra dem? Eller vil han gøre det, så længe tiden varer og jorden står, eller så længe, der findes et eneste menneske på jorden, der kan frelses?" (Moroni 7:35-36).

Den gamle profet besvarer sit eget spørgsmål med disse ord:

„Se, jeg siger jer, nej, thi det er ved tro, undergerninger udføres ; og det er ved tro, engle viser sig og tjener menneskene; ve derfor menneskenes børn, om disse ting er hørt op, thi det sker af mangel på tro, og alt er forgæves.

Thi efter Kristi ord kan intet menneske blive frelst, uden det har tro på hans navn; dersom da disse ting er hørt op, da er troen også hørt op; og skrækkelig er da menneskets tilstand; thi det er da, som om der ingen forløsning var sket." (Moroni 7:37-38).

Herren lovede, mens han var her på jorden, at disse tegn skal følge dem, der tror:

„Disse tegn skal følge dem, der tror: i mit navn skal de uddrive onde ånder; de skal tale med nye tunger;

de skal tage på slanger, og hvis de drikker dødbringende gift, skal det ikke skade dem; på syge skal de lægge hænder, og de skal blive raske" (Markus 16:17-18).

Sådanne mirakler har altid været et vidnesbyrd om hans kirke på jorden, og de findes blandt os — jeg kunne sige, de er almindelige blandt os — men der tales ikke ofte om dem. Vi betragter dem med ydmyghed og umådelig ærbødighed. Det er ikke om disse mirakler, jeg vil tale til jer idag. Det er om et andet mirakel, et meget stilfærdigt et, og et, der bestandigt forekommer åbenlyst og alligevel ofte ignoreres.

I et vidnesbyrdmøde fornylig talte én af mine venner om en samtale, han havde haft den uge med en arbejdskammerat i en forretningsvirksomhed. Min ven havde anset ham for et aktivt medlem, altid et trofast medlem, og alligevel udtalte han i denne samtale, at han ikke troede, der kunne være megen inspiration i den måde, hvorpå folk blev kaldet til embeder i kirken. Han sagde, at de kaldtes af desperation eller noget andet, men han sagde, at der ikke kunne være megen inspiration i det. Jeg ved ikke, om han hentydede til en kaldelse, han selv havde



„Med hver kaldelse i kirken kommer der tre ting: . . . en åndelig forberedelse, . . . en prøve, . . . og en støttende kraft.”

Ældste Boyd K. Packer

fået, og for hvilken han følte sig uværdig; eller måske var han såret over, at en anden, som han følte var uværdig, var blevet kaldet; eller måske hentydede han til én af de få — og der er nogle — som uvilligt modtager en kaldelse i kirken og derpå undlader at gøre noget i den. Til ham og til jer vil jeg citere et vers fra Lære og Pagter. Herren taler:

„Jeg befaler, og menneskene adlyder ikke, jeg tilbagekalder, og de modtager ikke velsignelsen.

Men da de siger i deres hjerte: Dette er ikke Herrens værk, thi hans forjættelser er ikke blevet opfyldt. Men ve sådanne, thi deres løn venter dem nedefra og ikke ovenfra” (L&P. 58:32-33).

Jeg vil gerne tænke på det stilfærdige mirakel, det er kaldelsen af medlemmer i kirken til et embede og deres reaktion overfor den kaldelse. Det er et mirakel, som altid efterlader mig ydmyg: den proces, hvorved én udpeges i kirken til at modtage en kaldelse, og det vidnesbyrd, han modtager, når han besvarer det. Antydningen af at der ikke er nogen inspiration i det, er noget, som vi må tænke over.

For mange år siden lærte jeg en meget vigtig lektie. Jeg tror, det var anden gang, jeg overhovedet traf præsident Harold B. Lee. Jeg var en gang tidligere blevet præsenteret for ham. Jeg virkede som medlem af en stavs højråd, og ved en bestemt lejlighed fremlagde stavspræsidenten i vores møde navnet på en mand, som skulle kaldes til en stilling som leder i staven. Jeg underviste dengang i seminaret, og bror Leon Strong, der også var seminarlærer, havde et par gange talt med mig om denne mand. Vi talte om, hvilken dygtig mand han var, og hvor trist det var, at han ikke kunne gøre mere på grund af et handicap, der havde at gøre med hans kone. Hun havde en menneskelig egenskab, som jeg mener må betegnes som ondskabsfuld; jeg tror nok, det er det rette udtryk.

Da stavspræsidenten fremlagde denne mands navn til et præsiderende embede i staven og bad om afstemning, stemte vi to imod. Det er ret usædvanligt. Præsidenten talte om det et par minutter og sagde så, at han følte, at han alligevel gerne ville gennemføre planen og spurgte, om vi ville støtte ham i udstedelse af kaldelsen. Øjeblikkelig var sagen forandret. For mig var det nu spørgsmålet om at støtte stavspræsidenten, ikke nødvendigvis en stemme for denne mand til stillingen ; og da han bad om en ny afstemning, sluttede bror Strong og jeg os til de øvrige ti medlemmer af stavens højråd i en positiv godkendelse af kaldelsen af denne mand til embedet.

Da vores stavskonference en måned el-

ler to senere blev holdt og ordinationerne skulle foretages, var ældste Harold B. Lee, den besøgende generalautoritet som medlem af De tolvs Råd. Efter konferencen samledes vi i stavscentret for at foretage ordinationerne. Ældste Lee havde ordineret en biskop og hans rådgivere og nogle andre, og så blev denne mand kaldt frem for at blive ordineret af dette medlem af De tolvs Råd. Bror Strong puffede til mig — vi sad ved siden af hinanden — og med et smil om munden lænede han sig mod mig og sagde: „Nå, bror Packer, nu skal vi se, om denne kirke ledes ved åbenbaring."

Ældste Lee lagde sine hænder på denne mands hoved, begyndte med de sædvanlige indledningsord, men så tøvede han. Og så sagde han noget lignende som: „De andre velsignelser med hensyn til dine aktiviteter og liv og stilling, som du har hørt udtalt på de andre her, gælder også for dig, men der er også en særlig velsignelse." Og derpå modtog den mand den længste velsignelse, den mest direkte velsignelse af dem alle ; og i virkeligheden var det ikke en velsignelse af ham men en velsignelse af hans kone. Det var noget meget interessant for mig at overvære.

Straks da mødet var forbi, gik jeg hen til bror Lee og sagde: „Kendte du denne bror, før du ordinerede ham?"

„Nej," sagde han, „Jeg kendte ham ikke. Jeg tror ikke, jeg har set ham, før jeg kom ind i dette værelse."

Jeg sagde: „Han fik en meget usædvanlig velsignelse."

Og ældste Lee sagde: „Ja, det følte jeg."

Senere forklarede stavspræsidenten: „Jeg havde i sinde at fortælle ældste Lee om det og sige ham, at her var en mand, der havde brug for en speciel velsignelse, men i travlheden fik vi ikke tid til det. "

Og så havde bror Strong altså ret. Den dag vik vi at se, om denne kirke ledes ved åbenbaring eller ikke.

Miraklet en missionskaldelse

Når kirken vokser, som den gør, er de af os, som er medlemmer af De tolvs Råd, næsten ustandseligt til vore stavskonferencer beskæftiget med at organisere og reorganisere stave et eller andet sted i verden. Det fornægter sig aldrig, at det er meget interessante og meget inspirerende oplevelse. — Det er en opgave, som jeg ikke ville nære store forhåbninger til hvis ikke åbenbaringens princip var et så praktisk og virkningsfuldt princip som virkelig anvendes og bestandigt bliver anvendt.

Tænk på, at vi må rejse et eller andet sted hen i verden, hvor vi ankommer en lørdag eftermiddag. Somme tider, når flyet er forsinket, kommer vi sent, og der er arrangeret møder, som må laves om. Og alligevel må der næste morgen kaldes nye ledere, folk, som vi aldrig før har set, og somme tider er der sprogvanskeligheder. Hvis vi skulle gøre dette på menneskevis, ville der være et personregister, mange interviews og fornyede samtaler, der ville være studietimer, samtaler med mange, som kendte de pågældende, og så videre. Men det går ikke på den måde. Det kan det ikke, for der er ikke tid til det. Verden er for stor, og der er for mange stave og for mange steder at være. Det er noget vidunderligt at være i stand til at komme frem for Herren, at præsentere et enkelt spørgsmål og at få et direkte, positivt svar, der ikke er til at tage fejl af. Jeg føler mig bestandig ydmyg derover. Dette er et mirakel, denne proces med at kalde og afløse medlemmer i kirken.

Hvilken mirakuløs overtalelse er det, som får en ung mand, der er ivrigt aktiv, og interesseret i livet selv — til på netop det tidspunkt i livet, da han normalt ville være mere interesseret i materielle ting

— til villigt at sige ja til en kaldelse til at udføre en mission, betale omkostningerne selv, give tiende af sit liv, to år, og prædike evangeliet? Mirakel? Ja vist; men vi har mere end 25,000 af dem.

Ved I hvad, da jeg præsiderede over New England Mission, havde vi to missionærer, som var mere end 3000 km borte fra missionshovedkvarteret. Og jeg tænkte en dag: „Det er en interessant proces. Tag en almindelig, ganske almindelig ung mand, endnu ikke fyldt tyve; kald ham på en mission; indsæt ham; giv ham en anden ung mand som kammerat; send ham ud et eller andet sted med et bestemt beløb hver måned, som han selv har betalt til. Giv ham så en kortfattet liste med instruktioner: ikke noget med at komme sammen med piger, strenge missionsregler — brug hele tiden, al din tid, til at forkynde og hverve medlemmer — og så videre." Somme tider får han også en bil. Jo — det er skrupskørt, når man tænker over det. Det vil bestemt ikke virke. Den eneste retfærdiggørelse er, at det gør det.

De to missionærer, 3200 km væk, kunne man stole på, for på én eller anden måde er de kommet til at forstå, at det er også deres kirke, og Kristus er deres Herre, og denne proces med at opretholde — denne enkle proces, om åbenbaring med hensyn til kaldelsen — er et anvendeligt livsprincip i denne kirke.

Hvad er det, der får en mand til at tilsidesætte sine egne personlige gøremål, at afbryde sin forretningsvirksomhed, at give afkald på politiske interesser, ofte at opgive sin anciennitet i den virksomhed, han arbejder i, for at drage ud til et ikke personligt valgt sted, uden spørgsmål og uden den sædvanlige betaling eller overtalelse - ingen materielle kompensationer — blot for at præsidere over en mission?

Jeg tænker på, da jeg for få år siden tilså missionerne i Vesteuropa. Vi havde brug for en missionspræsident med et vist mål af sprogkundskaber. Der blev nævnt flere navne, men ingen af dem forekom helt rigtige. Men så huskede én af brødrene, at han havde truffet en mand - jeg tror, det var i Korea — adskillige år tidligere. Han var medlem af kirken og ansat i toldvæsenet. På én eller anden måde bekræftede blot nævnelsen af navnet at Ånden godkendte det. Han blev på grund af tidnød kaldet pr. telefon til at præsidere over missionen. Jeg besøgte ham nogle få uger senere. Han boede i Washington DC. Han stod lige for at kunne regne med forfremmelse til den øverste stilling på sit område. Hele livet var han gået fra den ene grad til den næste, med den tanke for øje en dag at ville stå som chef for afdelingen. Hans foresatte havde antydet, at han, på grund af svigtende helbred, måtte trække sig tilbage med før-pension, og at denne mand var blevet anbefalet som hans efterfølger. Det var netop på det tidspunkt, at telefonen ringede.

Jeg ønskede at lære manden bedre at kende og blev indbudt til at blive om natten. Han kom med et budskab fra sin chef. Og her er det: „Fortæl den bror Packer, som De taler om, at De ikke er missionær; jeg har arbejdet sammen med Dem i 30 år, og De har ikke omvendt mig. Sig ham, at han tager fejl. Og De tager fejl. De er et fjols." (Jeg udelader et enkelt ord). „Hvorfor vil De opgive Deres pension og alt, hvad De har arbejdet for — ? Hvorfor vil De gøre det?"

Svaret var enkelt: Han var blevet kaldet. Vi lærer at forstå, at i denne kirke afhænger reaktionen på en kaldelse ikke af den persons vidnesbyrd som afleverer kaldelsen. Den afhænger snarere af vidnesbyrdet hos den, der modtager den.

Det var meget interessant. Vi var på udkig efter en mand, som talte fransk. Det var først da han var indsat i sin mission,

og vi havde haft mulighed for at beskæftige os med nogle af de problemer, som vore medlemmer i Spanien havde, at vi opdagede, at han skrev og talte spansk flydende. Jeg regner med, at hvis vi havde søgt i kirken efter en mand, som talte fransk, talte spansk og havde haft nogen diplomatisk erfaring, specielt med hensyn til toldvæsenets arbejde, kunne vi være gået langt i vor søgen uden at finde ham. Jo, det var på grund af en tilfældig erindringsassociation hos en af Brødrene om en mand, han havde set adskillige år tidligere, at vi fandt frem til ham.

En åndelig tilskyndelse

Og med hver kaldelse i kirken kommer der, forekommer det mig, tre ting: For det første en slags forberedelse, ikke sjældent en åndelig tilskyndelse. På disse week-ender er det interessant, når vi kalder en ny stavspræsident, at spørge: „Præsident, hvornår kendte du først noget til denne kaldelse?" idet jeg er helt klar over, at den første meddelelse til ham ikke kom fra mig. Så fortæller han om en af de hellige oplevelser, som jeg ikke vil gentage her, om hvordan han vidste, så han kunne forberede sig på denne kaldelse.

En prøve

Det næste, der sædvanligvis er knyttet til en kaldelse, er en prøvelse. Det er måske ligesom en standpunktsprøve. man gennemgår i skolen — og forresten, ligesom det er tilfældet med prøverne i skolen, kan man forfejle dem, hvis man vil. Jeg husker en oplevelse, jeg havde ved en bestemt lejlighed som ung mand i hæren. Jeg tænkte på det for nogle år siden, da nogle af vore mænd vendte hjem fra udstationering i udlandet. Jeg havde været væk hjemmefra i omkring fire år. Vi fik karakterer. Man får et point for hver måned, man har været i oversøisk tjeneste, ét point for hvert antal træfninger, man har været i, og så videre, og dem med de fleste points kommer først hjem. Der var selvfølgelig millioner af mænd, som skulle hjem, og skibslejlighed var stærkt begrænset, så der var ikke noget vigtigere at tage sig for end at studere opslagstavlerne og se pointene formere sig. Snart tjente man flere, og en dag kom man til det punkt, hvor man vidste at det næste skib der kom ind, ville være det, der skulle bringe én hjem. Jeg så det på opslagstavlen og takkede Herren for, at jeg kunne komme hjem tilsidst.

Det var den dag, min officer kaldte mig ind og fortalte mig, at vi skulle åbne en ny fly-rute fra Osaka, og at jeg skulle være den administrerende officer dér. Jo, jeg gav ham besked! Jeg kunne være kommet være kommet for en milttærdomstol for, hvad jeg fortalte ham. Jeg tror nok, at jeg må indrømme, at jeg brugte et par skriftsteder helt uden forbindelse med sagen. Han lyttede meget tålmodigt, og da jeg ikke havde flere ord, sagde han: „Det er helt rigtigt, Packer, men du tager alligevel afsted." Og det gjorde jeg.

Den eftermiddag sad jeg i en C-47 med alt mit „habengut" og de andre, som havde fået tildelt opgaver, og skumlede bittert over den kendsgerning, at det ville tage måneder, og at det ikke bare drejede sig om en uge eller to. Og så udfordrede jeg Herren og sagde: „Hvordan kan det være?" Jeg havde aldrig ønsket noget mere brændende end at komme hjem. Jeg havde bedt om det, jeg havde prøvet at gøre mig fortjent til det, jeg havde prøvet at opføre mig ordentligt, og da det så var inden for rækkevidde, blev det, jeg allermest ønskede, nægtet mig.

På en eller anden måde, jeg ved ikke hvordan, lykkedes det mig at tage mig sammen; men når jeg nu ser tilbage på det, må jeg sige, at Herren dengang besvarede mine bønner. Gennem den erfa-

ring, udfra det der hændte i disse få måneder, kom lektier, der var vigtige i forberedelserne til den kaldelse, jeg nu har. Jeg kunne ikke se langt nok frem, men gennem disse prøvelser og prøver, som vi får, bereder Herren os ofte til det, som han har planer om.

En støttende kraft

Og den tredie ting med hensyn til dette stilfærdige mirakel er, at med indsættelsen kommer en gave af styrke og inspiration, en støttende kraft, der vil sikre succesen for enhver, der kaldes til en stilling i denne kirke. Og Herren ved, hvad han ved, og han siger: „Mine tanker er ej eders, og eders veje ej mine" (Esajas 55:8). Somme tider protesterer vi i vore egne hjerter, når Herren vil give os mere erfaring. Vi spekulerer, så sker dette stilfærdige mirakel.

„I denne kirke", som præsident Clark sagde, „indtager man den plads, hvortil man er retteligt kaldet, en plads, som man hverken søger eller afviser" (I *Conference Report*, oktober 1950).

Og så er der trosartiklen: „Vi tror, at en mand *må*" — ikke kan blive, eller kan, eller somme tider er — Vi tror, at en mand *må* kaldes af Gud ved profeti og håndspålæggelse af sådanne, som har myndighed dertil, for at prædike evangeliet og tjene i dets forordninger."

Se, det forstår verden ikke. Nogle medlemmer af kirken forstår det ikke. Den mand, som sagde, at vi var kaldede i desperation eller noget andet, er en mand, som ikke har den rette ånd. For „et sjæleligt (naturligt [1]) menneske tager ikke imod det, der stammer fra Guds Ånd; thi det er ham en dårskab, og han kan ikke forstå det, thi det må bedømmes åndeligt" (1. Kor. 2:14). Og jeg har af erfaring lært, at når som helst man finder kritik og kynisme og latterliggørelse over noget så helligt som dette, finder man uvægerligt også ulydighed. Husk venligst det ord.

„Jeg befaler, og menneskene adlyder ikke, jeg tilbagekalder, og de modtager ikke.

Men da siger de i deres hjerte: Dette er ikke Herrens værk, thi hans forjættelser er ikke blevet opfyldt" (L&P. 58:32-33).

Jeg bekræfter for jer, mine unge søstre og brødre, at åbenbaringens princip er et bestandigt, og virkningsfuldt princip, og lad mig slutte med endnu en oplevelse.

Jeg organiserede en stav i Samoa. Under interviewene kom disse vidunderlige samoanske brødre til os. En af dem, en grenspræsident, stod der — hvid skjorte og slips, lava— lava bundet omkring livet, barfodet. Jeg fortalte ham, at vi var ved at organisere en stav og søgte en stavspræsident og bad om hans forslag dertil. Han sagde. „Ja, jeg ved det. Jeg har bedt om det." Og han sagde: „Jeg er kommet til viden om, gennem Åndens stemme, at biskop Iona vil blive vores nye stavspræsident."

Han havde ret. Men jeg var ikke glad for at han bekendtgjorde det, så jeg pressede ham for endnu et navn.

Han sagde: „Nej, kun ét navn".

Og jeg sagde: „Hvis nu han ikke var til rådighed eller ikke værdig? Vil du ikke foreslå et andet navn?" Han stod et par minutter og sagde så, idet han så på mig: „Bror Packer, beder du mig gå imod Åndens vidnesbyrd?" Denne vidunderlige mand havde den Ånd, som vi allesammen kan få, når vi reagerer på de kald, der kommer.

Og nu beder jeg jer, mine søstre og brødre. Denne kirke er ledet af en Guds profet; åbenbaringens princip er virkningsfuldt. Hver eneste uge, når vi tager

[1] Den danske Bibel bruger udtrykket „sjæleligt" men henviser på dette sted til ordforklaringerne bag i bogen, hvor der sættes lighedstegn med ordet „naturligt", som er det udtryk den engelske Bibel benytter. Se også Mosiah 3:19. O.a.

ud i verden, har vi sådanne oplevelser. Vi taler ikke meget om dem. De er ligesom de andre mirakler; det er de tegn, der følger dem, der tror. Jeg beder, at vi vil forblive ærbødigt taknemmelige for Åndens støttende kraft.

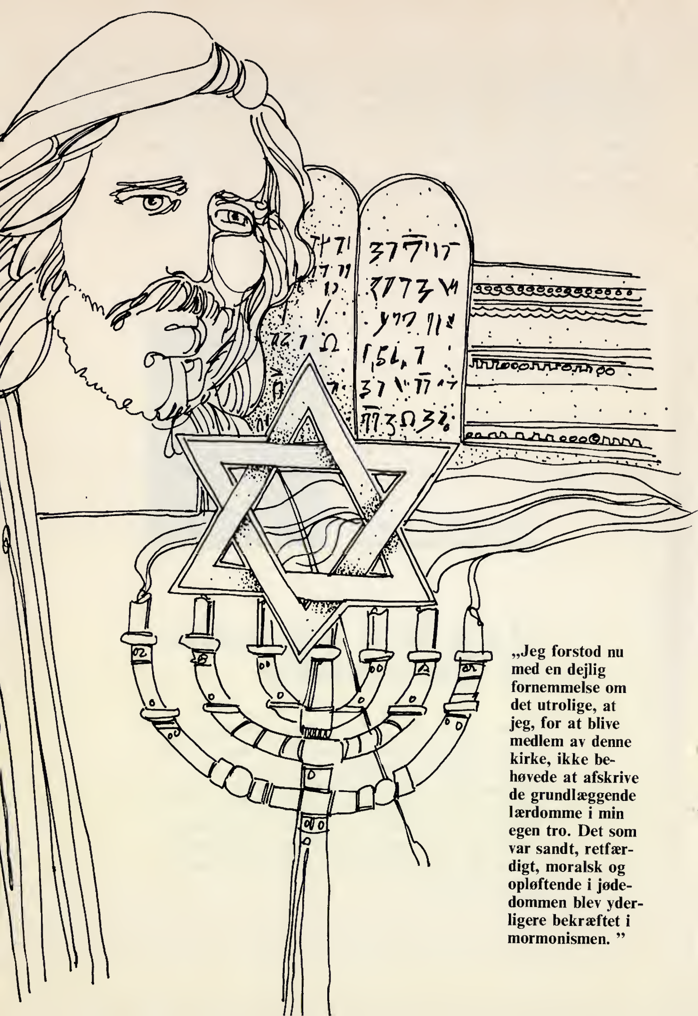
Jesus lever; han er Kristus. Om ham bærer jeg vidnesbyrd. Det forkyndes af mange, at han er én eller anden indflydelse i himlens fjerne tilflugtssteder. Han er Jesus Kristus, Guds Søn, Faderens Enbårne. Han er ingen fremmed for sine tjenere på denne jord.



Ældste Richard G. Scott
fra De halvfjerds første Kvorum

Om at støtte ægtemanden, der ikke er medlem

Til bemærkningen: „Min mand er ikke medlem af kirken, og han respekterer den heller ikke," svarer jeg i kærlighed og forståelse: „Kære søster, hvadenten han er medlem eller ikke, er han alligevel far og familiens overhoved. Hvis han ikke påskønner dine byrder, så støt ham i hans positive handlinger. Vis ham, at du tror på og har tillid til hans evner til at lede familien. Tilskynd ham med gode eksempler."



„Jeg forstod nu med en dejlig fornemmelse om det utrolige, at jeg, for at blive medlem av denne kirke, ikke behøvede at afskrive de grundlæggende lærdomme i min egen tro. Det som var sandt, retfærdigt, moralsk og opløftende i jødedommen blev yderligere bekræftet i mormonismen. "

MINE FÆDRES GUD

Renee Pool Vorhaus

„Hvordan kan jeg få noget at vide om mormonerne?" spurgte jeg det eneste menneske, som jeg vidste var mormon. „Gå på biblioteket," var hans svar.

Så det var nøjagtigt, hvad jeg gjorde. Jeg gik til det lokale bibliotek og lånte en bog, der hed „Gospel Doctrine" af Joseph F. Smith.

Jeg må indrømme, at jeg ikke var særlig ivrig efter at læse den bog, men biblioteket havde kun nogle få bøger om mormonerne. Jeg var ikke særlig interesseret i at læse noget forvirrende noget om Jesus og hans lære. Jeg er jøde, og kristne har altid været en gåde for mig. For eksempel har kristne konstant og åbenlyst forkyndt, at Jesus var en gud for fred og kærlighed, og alligevel forekommer det mig, at de i totusinde år har begået de frygteligste, hadefulde ødelæggelser og blodsudgydelser i hans navn. Hvis Kristus virkelig var legemliggørelsen af al kærlighed, al retskaffenhed og al godhed, hvorfor var han så ikke — og de principper, han omfattede — selve kristendommens hjerte? Hvorfor syntes tilbedelse af ham at føre til, at menneskene hadede hinanden snarere end til menneskenes broderskab?

Det var således ikke tanken om forventet åndelig rigdom, der fik mig til at ønske at læse *Gospel Doctrine*; nej, jeg ønskede simpelthen i min intellektuelle nysgerrighed at få noget at vide om mormonerne.

Så jeg begyndte at læse bogen — og fra den allerførste sætning vidste jeg, uden skygge af tvivl, at jeg endelig var i selve Guds nærvær. I denne bogs ord blev mine fædres Gud — Abrahams, Isaks og Jakobs Gud — en levende, følbar virkelighed. Denne forståelse var øjeblikkelig, og den bekræftedes både i hjerte og forstand: Her er endelig sandheden, her er endelig kærlighed, her er endelig fred. Jeg følte det, som om et mægtigt lys var kommet til mig og oplyste mit egentlige jeg. Jeg følte det, som om ikke blot jeg men hele universet var fyldt med den overvældende virkelighed, at Gud lever og interesserer sig inderligt for ethvert af sine børn.

Jeg havde kun læst en del af *Gospel Doctrine*, før jeg forstod, at den eneste måde at få og beholde Guds nærvær i min tilværelse var at lære og efterleve de sandheder, som jeg havde læst om.

Men hvordan kunne jeg lære mere? En af måderne, forekom det mig, var at læse nogle af de ting forfatteren henviste til. Men hvor kunne jeg finde sådan noget som *Improvement Era*, *Conference Report*, *Juvenile Instructor*, *Deseret Weekly News*, og især noget, han kaldte *Lære og Pagter*?

Det slog mig, at der måske var en mormonkirke i området, og at mennesker dér kunne hjælpe mig. Jeg så i telefonbogens fagregister under „kirker" og fandt ud af, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige lå omkring tyve minutters kørsel fra, hvor jeg boede.

Da jeg dengang var gift, bad jeg min mand køre mig til mormonkirken. Jeg husker tydeligt, hvordan jeg tøvede ved indgangen til kirken af frygt for, at jeg ville møde et kors. Og hvilken glæde fyldte mig ikke, da jeg gik ind og fandt en kirkebygning, fuld af hjertevarme, venlige mennesker. Hele søndagsskolen fik mig til at føle det, som om jeg var kommet hjem efter en lang rejse.

Efter søndagsskolens forprogram fik vi at vide, at der var klasser for enhver, og vi blev bedt om at overvære en, som jeg senere fik at vide blev kaldt undersøgerklassen. Den særlige lektie den søndag var om organiseringen af kirken. Da embedet biskop blev nævnt, forklarede læreren, antagelig af hensyn til min mand og mig, at en biskop var noget lignende som en rabbi. Bagefter, da han viste os rundt i bygningen, sagde jeg til ham: „Jeg håber ikke, De tager det ilde op, men en biskop i jeres kirke kan overhovedet ikke sammenlignes med en rabbi. En rabbi er simpelthen en lærer, hvorimod jeres biskop har myndighed fra Gud."

Jeg var fuldstændig forbløffet over at høre mig selv sige det. Og det var kun begyndelsen. På det tidspunkt havde jeg ingen anelse om hvorfra jeg „vidste" alt dette. Det var rigtigt, at jeg lige var blevet færdig med at læse *Gospel Doctrine*, men to dages læsning er ikke nok til intellektuelt at opfatte 543 sider med nye tanker og idéer. Senere forstod jeg, at det er hjertets indsigt — Åndens bekræftelse — der omformer viden til forståelse.

Vi blev ikke den søndag til noget, som de kaldte faste — og vidnesbyrdmøde. Jeg forstår nu, at Herren i sin visdom og i sin kærlighed tilskyndede mig til ikke at blive. Han vidste, at jeg endnu ikke var parat til bevidst at acceptere Jesus som Kristus. Men selvom jeg tog afsted, vidste jeg uden al tvivl, at hvad jeg havde læst i *Gospel Doctrine*, og hvad jeg havde fundet i denne kirke, var det jeg havde søgt efter i meget lang tid. Jeg vidste, at jeg måtte vende tilbage til den kirke, ikke udfra ørkesløs nysgerrighed eller fordi det var noget nyt for mig, men, på en eller anden mærkelige måde, for at give selve livet indhold.

Jeg forlod kirken denne første søndag med en følelse, som jeg ikke kan beskrive endnu idag. Det nærmeste jeg kan komme det er at sige, at Gud smilede, og jeg var omfattet af dette smils venlighed. Jeg gik også derfra med en stabel bøger og traktater, og blandt dem *Mormons Bog*, *Et stort og forunderligt værk*, *Det store Frafald*, *Jesus Kristus* og en *Lære og Pagter*.

Det var i *Det store Frafald* at jeg læste sætningen: „At foretage en ærlig fortolkning af disse kendsgerninger, uddrage retfærdige og rigtige slutninger derfra, bør være vores formål."

Ja, og indtil da havde jeg fundet forfatterens ord lige så ensidige og fordomsfulde som andre, jeg havde læst af kristne forfattere. Næsten alt, hvad der nogen sinde er skrevet om Jesus, er blevet skrevet ud fra den synsvinkel, som en kristen med bagklogkab har, snarere end ud fra det perspektiv, der fandtes hos folk på den særlige tid i historien.

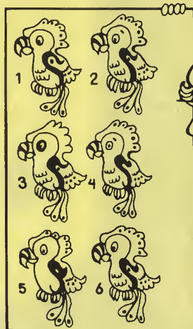
Mit sind gjorde oprør, og jeg var parat til at vende ryggen til alt, hvad jeg havde oplevet til da. Men sand kærlighed kom ind i mit hjerte, og den lod sig ikke sådan fornægte. Og derfor blev jeg modstræbende ved. Jeg kan ikke have læst mere end nogle få sætninger, før jeg opdagede at jeg nærede den samme store og ægte kærlighed til Jesus som forfatteren — til den mand, som var kommet til jorden for at påtage sig menneskenes synder. Og som jeg læste videre, grebet af et menneskes kærlighed til sin Skaber, accepterede jeg bevidst og vågent, at Jesus var Kristus. Da var det jeg blev klar over, at ægtheden i min kærlighed til en

BARE FOR SJOV

Faret vild

Kan du hjælpe pingvinen, der er faret vild, med at finde og følge den rigtige sti til målet?

START

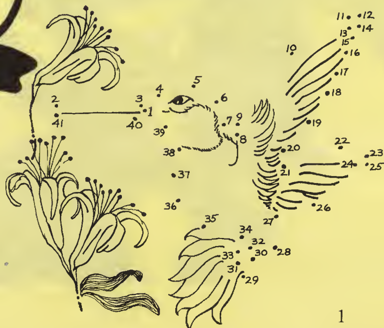


De næbbede fugle

Kan du finde to fugle, der er nøjagtig ens?

Prik-puslespil

Forbind prikkerne og du vil finde en lille fugl, der kan stå stille i luften, flyve opad, nedad, fremad og baglæns og bevæge sine vinger så hurtigt, at du ikke kan se dem.



En sulten ræv, der var ude at lede efter føde, fik øje på en vingård med dejlige, modne vindruer. „Hvor dejlige vindruerne er," sagde ræven. „Jeg vil gå derind og æde druer, til jeg ikke kan æde mere."
Da ræven kom nærmere, opdagede den, at vingården var omgivet af et

Ræven og vingården

Af Dorothy Leon

meget højt stakit. Frem og tilbage løb ræven uden for stakittet og ledte og kradsede i jorden. Til sidst fandt den en åbning. Den prøvede at skubbe sig gennem den, men den kunne ikke. Hullet var for lille.
,,Vingård,vingård," sagde ræven. ,,Dine vindruer er så smukke, og alligevel siger du ikke noget."
Vingården svarede: ,,Mine frugter er i sig selv tilstrækkelig reklame."
,,Du har så meget, og jeg har ingenting," bad ræven. ,,Vær så sød at fortælle mig, hvordan jeg kan komme ind til dig?"
,,Hvis du søger mine frugter og ønsker dem, så vil du finde en måde," fortalte vingården ræven.



Igen prøvede ræven at trænge sig gennem hullet, men forgæves. Det var for lille.
Efter mange overvejelser besluttede ræven sig til, hvad den ville gøre:Jeg vil blive liggende her og jeg vil hverken æde eller drikke, før jeg er tynd nok til at komme gennem hullet.
Og sådan skete det. I løbet af kort tid var ræven i stand til at klemme sig gennem det lille hul i stakittet.
I tre dage og tre nætter åd ræven grådigt af de saftige vindruer. Men da den ikke kunne æde mere og ønskede at vende tilbage til sin rævegrav, kunne dèn ikke mase sig gennem det lille hul i stakittet. Den var for tyk.
„Vingård, vingård," råbte ræven. ,,Se nu her, hvad du har gjort ved mig. Du har ladet mig æde af dine vindruer, og nu kan jeg ikke komme hjem."
„Sådan er det ikke," svarede vingården. ,,Taknemmelighed er frugten af ophøjet kultur, mens grådighed viser en sløv karakter. Den snedige vil finde vej."
Og igen spekulerede ræven. Jeg ved, hvad jeg må gøre. Jeg vil ligge her, og jeg vil ikke drikke og ikke æde, før jeg er tynd nok til at klemme mig gennem dette hul.
Da ræven tilsidst var i stand til at klemme sig gennem det lille hul, vendte den sig og sagde: ,,Vingård, vingård, hvad har du givet mig? Jeg kom uden noget og tager afsted uden noget."
„Det er sandt," svarede vingården. ,,Den, som ikke giver noget, får ikke noget.".

At dele med andre er at interessere sig for andre!

Hvis en gave, der er en del af jer selv, er et tegn på kærlighed, så har drenge og piger i primary givet en masse kærlighed væk. Lige siden den første primary i 1878, har børn i primary med glæde ydet andre deres tjeneste.

I primarys første tid anlagde børn haver og passede dem og gav de bønner, som de havde dyrket, til biskoppernes varehuse.

Pigerne i primary syede guldtæpperester sammen for at lave tæpper til templet i Salt Lake City.

Drengene tjente penge, som de gav til at købe rendegarn, der blev brugt til at sy tæppestykkerne sammen med.

Under den første verdenskrig lavede børnene i primary puder, pudebetræk, strømper og sengetæpper til de sårede soldater.

Mange børn dyrkede køkkenhaver for at hjælpe med fødevareforsyningen.

Unden den anden verdenskrig indsamlede børnene i primary kasser fulde af tøj, legetøj og babyudstyr, som blev sendt til de hellige i Europa, hvis hjem var blevet bombede,



og som derfor trængte til forsyninger.
Da man fejrede hundredårsdagen for pionerernes ankomst til Saltsødalen, plantede hver eneste primary-organisation et træ på kirkens grunde eller i byernes parker eller andre steder, hvor det tiltrængtes.
Penge til bygning og vedligeholdelse af primary-hospitalet blev indsamlet blandt børn, som gav fødselsdags-mønter for at hjælpe andre børn at blive raske. Hospitalet ejes ikke længere af kirken, men drenge og piger fortsætter med at hjælpe syge børn.

I vore dage indsamler primary „fødselsdagsskillinger", så børn over hele verden stadig kan få lægebehandling.
I primary er der i dag mange muligheder for børn til at lære den glæde at kende, det er at give og dele med andre. For eksempel har lykkepigeklassen en liste, hvorfra en pige kan vælge at gøre noget, der kan give hende en oplevelser ved at være noget for andre.
Pionererne i primary har et projekt med at gøre en god gerning ved juletid, hvor de laver eller gør noget særligt for en eller anden i wardet.
Der er mange muligheder i primary for at hjælpe børn med at lære glæden ved at give, så skriftstedet: „Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dèr, har I gjort imod mig" (Matt. 25:40), kommer til at betyde noget for dem.



Et godt eksempel på en venskabsformidler

Paul H. Dunn
De halvfjerds Præsidium

Mine kære unge venner,



Jeg har lyst til at fortælle jer om en af de mest spændende oplevelser og velsignelser, I kan få i dette liv - - det privilegium det er at være missionær for Frelseren. Men jeg mener ikke, når I bliver ældre. Jeg taler om lige nu. Vores profet, Spencer W. Kimball, har ligesom vores tidligere profet, David O. McKay, sagt: „Ethvert medlem en missionær". Det omfatter børn lige så vel som voksne. Jeg går ud fra at profeterne er klare over, hvilke fine missionærer drenge og piger kan være, og at de ikke bør vente, til de er voksne. De kan begynde at være missionærer idag. Lad mig fortælle jer om to ting, I kan gøre.

Det første er at være et godt eksempel. Masser af mennesker bliver interesseret i kirken på grund af det gode eksempel, medlemmerne sætter. Lad mig fortælle jer en historie. For nogen tid siden inviterede en lille veninde ved navn Jessica én af sine kammerater, der ikke var medlem, hjem til sig for at lege. Mens de legede, tog veninden Guds navn forfængeligt. Det krævede mod, men Jessica standsede hende og sagde: „Jeg er ked af skulle sige det, men her i huset bruger vi ikke vor himmelske Faders navn på den måde." Hendes veninde blev slet ikke vred men spurgte i stedet Jessica, hvorfor? Det gav Jessica lejlighed til at fortælle sin veninde om kirken.

Engang sagde Jesus: „Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i himlene" (Matt. 5:16). Det betyder, at vi skal være gode eksempler allevegne, så folk kan se, hvor glade vi er, og blive interesseret i det, som vi tror på.

Det andet, I kan gøre, er at være en god venskabsformidler. En venskabsformidler er et menneske, som prøver at blive ven med mennesker og invitere dem med til kirkeaktiviteter. Somme tider er det vanskeligt at gå ud til et nyt sted, når man ikke kender nogen dér. Men har man en ven, bliver det meget lettere. Det lærte jeg med en af vore døtre.

Da skolen begyndte det år, var hun en smule nervøs, for hun skulle til at gå i en ny skole. Søster Dunn og jeg fortalte hende, at det nok skulle gå, men om morgenen, da hun skulle til at gå, var hun meget bange. Hun vidste ikke, om hun ville blive accepteret, eller om hun ville få nye venner, eller om lærerinden ville kunne lide hende. Hun erklærede: „Jeg tror ikke, jeg kan gå i skole idag"

Jeg sagde: „Hvorfor ikke?"

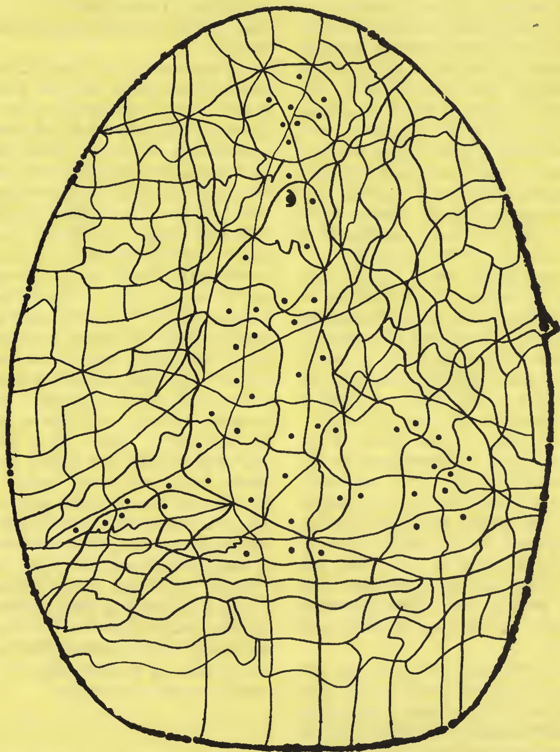
Hun svarede: „Jeg tror, jeg er ved at blive syg."

Vi regnede med, at det ville hjælpe, hvis jeg kørte hende til skole. Men da vi kom dertil, ville hun ikke ud af vognen, så jeg hjalp hende ud. Som vi nu gik hen ad fortovet, greb hun fat i mit ben, og på det tidspunkt, da vi var indenfor, holdt hun om begge mine ben. Hun var virkelig bange. Så skete der noget vidunderligt. Der kom en venskabsformidler til. Hun så min forskrækkede datter og kom hen til os og sagde: „Hej, Kellie. Hvordan går det?". Og i løbet af fem sekunder havde min datter glemt alt om at være bange. Jeg kan huske, at da hun forlod mig, stoppede hun op et par skridt derfra og sagde: „Du kan godt gå nu, far - - nu behøver jeg dig ikke mere." Den dejlige lille venskabsformidler tog Kellie ved hånden, og nu var alting i orden.

Takket være Gud for små mennesker, som ved, hvordan de skal være venskabsformidlere, for det er virkelig noget, der hjælper. Når I gør jer til venner med nogen ved at få dem til at gå til primary og søndagsskole sammen med jer, behøver de ikke at være bange men vil kunne glæde sig over kirken, og på den måde vil I være storartede missionær.

Udfyldnings-puslespil

Find et hav-dyr ved at farvelægge de felter, der er mærket med en prik.



venlig Forløser gav mig tårer i øjnene. Men min glæde bragte også smerte med sig. Jeg følte mig splittet på en måde, jeg aldrig før havde oplevet, ikke engang i mine mest smertefulde øjeblikke. Jeg vidste nu uden mindste tvivl, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige var Guds sande kirke, at den har al sandhed og al den viden, som mennesker på jorden nogen sinde har modtaget fra Gud. Jeg forstod nu med en dejlig fornemmelse om det utrolige, at jeg, for at blive medlem af denne kirke, ikke behøvede at afskrive de grundlæggende lærdomme i min egen tro. Det, som var sandt, retfærdigt, moralsk og opløftende i jødedommen blev yderligere bekræftet i mormonismen.

Men — og, åh, hvor jeg kæmpede med dette — hvordan kunne jeg nogen sinde blive mormon i andet end fantasien? Alle mine bedsteforældre, tanter, onkler, fætre og kusiner var døde i den anden verdenskrigs helvede. Deres død, såvel som andre seks millioner jøders død, havde været spildt. Hvis jeg nu offentligt skulle tilstå, at Jesus var Kristus, ville jeg så ikke også dermed erklære, at deres liv var spildte? Igennem århundrederne havde jøderne lidt under de værste forfølgelser og de ondeste skændsler, fordi de ikke ville svigte deres forpligtelser og tro. De var blevet pint, brændt levende, flået og jaget som hunde fra land til land og fra by til by uden beskyttelse eller hjælp fra menneskenes love. Og mange af disse forfølgelser gennem tiderne var blevet begået mod dem af mennesker, som hævdede at tjene Jesus Kristus.

Hvordan kunne jeg nu forkaste og fornægte mit folk og deres fastholdelse af en tro, der havde holdt dem sammen i en fjendtlig og blodtørstig verden?

Jeg elskede minderne om min familie; jeg elskede mindet om mine forfædre; og jeg elskede min jødedom. Men nu havde jeg fundet kilden til al kærlighed, og for fuldtud at få del deri forstod jeg, at jeg måtte blive mormon. Og alligevel kunne jeg aldrig fornægte min slægt. Jeg kunne aldrig fornægte, at jøderne på deres egen måde havde tjent deres Gud.

Som jeg stred med denne konflikt, oplystes mit sind og mine tanker fyldtes pludselig af en stemme. Omkring mig var der et blødt lys, og udover det forekom der intet at være. Der var bare mig i lyset og stemmen i mit indre. Det var, som om øjeblikket i mine tanker tilhørte Jesus, og jeg spurgte ham, hvordan jeg kunne løse dette frygtelige dilemma?

Og så lærte jeg noget. Jeg lærte direkte fra ham, at han var Det gamle Testamentes Jehova, at det var ham, der havde ledet os ud af Egypten, at han var „mine fædres Gud". Jeg lærte, at jeg ville komme til at se alle mine familiemedlemmer igen, nøjagtigt som jeg havde kendt dem. Jeg stillede spørgsmål, og han svarede roligt og venligt. Der var intet, jeg spurgte ham om, som han ikke forklarede på en sådan måde, at det blev ligetil for min forståelse.

Hans stemme forblev i mit sind, som han gik over til andre områder. Han forklarede mig ting, der var symbolske for de større ting, han ønskede, vi skulle lære. Han talte tydeligt, enkelt, smukt, med ord og tanker, som jeg klart kunne forstå. Med hvilken kærlighed forstod han ikke at jage alle mine vanskeligheder og tvivl bort?

Den næste søndag tog jeg alene i kirke, velvidende og fuld af overbevisning i mit hjerte, om at der ikke var noget mere vigtigt på jorden end at blive medlem af hans sande kirke. Jeg begyndte at lære så meget, jeg kunne, og Herren åbnede mit sind for alt, hvad jeg læste. Jeg kendte dengang ikke noget til Kristi lys eller Helligåndens indflydelse. Jeg vidste kun, at jeg begyndte helt og fuldstændigt at forandre mig.

Hvor jeg i mange, mange år havde vandret i fortvivlende mørke, følte jeg mig nu omgivet af et lys og en varme, som jeg aldrig før havde kendt. Selvom omstændigheder og begivenheder i mit liv skulle blive endnu vanskeligere, skulle mine følelser, mine tanker og mine reaktioner fuldstændig forandre sig. Hvor jeg tidligere havde oplevet fortvivlelse, begyndte jeg nu at håbe; hvor der havde været frygt, begyndte jeg at føle mig opildnet af mod; hvor der før havde været sorg, begyndte jeg at føle glæde; og hvor der havde været forvirring og kaos, begyndte jeg at føle fred.

En dag læste jeg afsnit 50 i Lære og Pagter, og jeg blev indfanget af vers 6: „Men ve dem, der er bedragere og hyklere, thi så siger Herren: Jeg vil bringe dem til dom."

Jeg begyndte at spekulere: Kunne jeg muligvis være en hykler? Ønskede jeg virkeligt og oprigtigt af min hele sjæl og hele mit hjerte at blive en sidste dages hellig? Eller ønskede jeg måske at blive det, på grund af, hvad det ville gøre for mig, snarere end på grund af et ønske om at tjene Herren og mine medmennesker? Jeg vidste, at jeg flere gange i mit liv havde syntes, at jeg gjorde noget i al sandhed og al ærlighed for blot at opdage, at mine motiver ikke var så rene, som jeg havde ment. Men at blive en sidste dages hellig var for smuk en tanke for mig, til at jeg kunne tage blot den mindste chance for ikke at være fuldkommen, absolut sanddru og komplet ren. Og efter megen indre ransagelse, overvejede jeg da, hvordan jeg kunne blive helt sikker.

I løbet af natten vågnede jeg og rakte ud efter mine cigaretter. Jeg havde røget i mange år, de senere år i stadigt stigende omfang. I det øjeblik jeg rakte ud efter en cigaret, slog den tanke ned i mig: „Hvorfor vil du ryge?"

Jeg svarede for mig selv: „Hvorfor ikke? Jeg er endnu ikke mormon. "

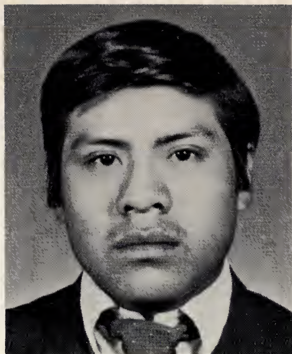
Da var det, at den tanke tordnede i mit hoved: „Og du ønsker at vide, om du er en hykler? Man opgiver ikke at ryge, fordi man bliver mormon ! Man opgiver at ryge, fordi man ved, at enhver af kirkens lærdomme er rigtige!"

Jeg lagde cigaretten væk, og fra det øjeblik har jeg aldrig røget, og jeg har ikke drukket en cocktail, en kop te eller kaffe. Jeg takker ydmygt og taknemmeligt Herren for den styrke, han gav mig til at gøre det.

Herren har velsignet mig i rigeligt mål gennem disse tre år, som jeg har været medlem af hans kirke. Men den største velsignelse han har givet mig er den kundskab dybt inde i mig selv om, at Jesus er Kristus, og at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er den sande kirke på jorden idag.

Renee Pool Vorhaus, pædagogprofessor ved BYU, virker som besøgslærerinde i Pleasant View Third Ward, Provo Utah Sharon East Stake.



DANIEL CHOC

Kirt Harmon

Jeg har kendt en vor tids Nephi: Daniel Choc, en indianer fra Cakchiquel stammen i Guatemala. Da jeg første gang traf Daniel, virkede han som missionær i Guatemala City mission, såvidt jeg kunne få at vide den første indianer fra den stamme, der virkede som missionær. Han arbejdede kun et halvt hundrede kilometer fra sit hjem, som lå i den lille by Patzicia, hvor hans far var landmand og præsident over grenen. Afstanden fra hjemmet var kort, men for Daniel og hans familie var det økonomiske offer for hans mission stort. Hans far tjener fra omkring 100 til 200 dollars om året, men da Daniel nærmede sig 19 års alderen og sin kaldelse til at tjene en mission for Herren, som han elskede, lovede familien bønsomt 90 dollars for den to — årrige periode — omkring en fjerdedel af familiens indkomst.

Efter at have gjort det, begyndte Daniel at klare andre udfordringer som f.eks. at gå med flipper, slips og sko, at spise andre fødemidler end bønner, tortilla'er og ris. Han vænnede sig hurtigt til sådanne forandringer, for hans interesse lå i at undervise og velsigne sit folk og at hjælpe mission.ærerne med at lære den vanskelige maya-dialekt.

Ældste Choc var en begavet lærer, og han arbejdede med en iver, der forbløffede mig. Han underviste med kraft, kærlighed, tro og et vidnesbyrd, der altid efterlod hans undersøgere lykkelige og tilfredse. Han gjorde evangeliet let at forstå. Jeg så ham aldrig vred eller ophidset, selv midt i modstand. Han

elskede sit folk, og de elskede ham.
Før hans mission sluttede i 1976, blev det min skæbne at træffe ældste Choc en sidste gang. Og den oplevelse lærte mig, hvad tro på Herren virkelig betyder, og hvad livet egentlig drejer sig om. Jeg fik en endnu dybere indsigt i denne forbløffende indfødtes hengivenhed for sit folk.
Om morgenen den 4. februar 1976 skete en af de mest ødelæggende naturkatastrofer, der nogen sinde har ramt Mellemamerika, netop i det centrale Guatemalas højland: et frygteligt jordskælv, der kostede mere end 24.000 dødsfald.
Da det var overstået, fik min kammerat og jeg til opgave at undersøge vore ældsters og medlemmers velbefindende i det centrale højland og at sende en forhåndsrapport til Salt Lake City. Vi standsede op i adskillige småbyer og fandt endelig ældste Choc og hans kammerat, der var på vej til Daniels hjem. De havde arbejdet hele formiddagen med de sårede og sørget for de døde, og da de havde gjort, hvad de kunne i deres område, satte de kursen mod Patzicia. Min kammerat og jeg fulgtes med dem.
Da vi kom til det, der engang var Daniels hjem, så vi hans far, der usikkert og bange kæmpede sig gennem ruinerne. Daniel skyndte sig hen og omfavnede ham. Efter et øjebliks tavshed brød de begge ud i tårer, da Daniels far hviskende fortalte ham, at hans hustru, der endnu gik med deres ufødte, ottende barn, og to mindre sønner alle var blevet knust til døde under de svære murstensmure i hjemmet, straks da jordskælvet begyndte.
Præsident Choc var alvorligt såret, og chocket var næsten mere, end han kunne bære. Men efter lang tids gråd, tog Daniel sig sammen, så ind i sin fars øjne og sagde: „Kan du huske de ofre vi gjorde for næsten tyve år siden for at tage til Guds tempel, og hvor vidunderligt det var at vide, at vi var blevet beseglet for tid og al evighed? Vi skal alle være sammen igen. Jeg ved det! far, Herren har velsignet dig' Du er hans tjener i denne del af hans vingård. Tag dette sårede og knuste folk ved hånden og trøst dem. Organiser dem og led dem i bøn, vil du ikke nok?"
Og derpå, gjorde ældste Choc som den gamle Nephi, der vendte sig til Lehi i ørkenen for at opmuntre sin far som leder, han sagde: „Hjælp os, far, til at udøve vores tro."
(Præsident Choc organiserede virkelig medlemmerne i sin gren og begyndte den kolossale opgave at redde, hvad reddes kunne, og at opbygge. Han var fra den dag en støttepille for alle dem, der omgikkes ham).
Efter at have gjort, hvad han kunne for sin familie og venner, var Daniels første ord til mig: „Kom, lad os gå. Vi har en masse at gøre, hvis vi skal kunne rapportere tilbage til Salt Lake i aften."
En smule chokeret over hans udtalelse, forklarede jeg ham, at vi kunne gå alene til de andre byer, og at der var brug for ham derhjemme.
„Min far kan tage styret nu," sagde han. „Min kaldelse er at hjælpe de hellige og ældsterne andre steder. Kan vi gå nu?" Efter det indvilligede vi.
Dagen gik hurtigt, og vi havde endnu tre byer at besøge — to af dem umulige at nå ad vejen på grund af jordskælvsødelæggelser. Så vi bestemte os til at skilles. Ældste Choc og jeg skulle efter lodtrækning tage os af Comalapa. Han var så ivrig efter at nå den by, at han foreslog, at vi skulle løbe hele vejen — næsten 18 km!
Jeg var sikker på, at han spøgte. Når alt kom til alt, måtte vi dog gå gennem en dyb dal, der utvivlsomt var farlig på grund af sine stejle bjergsider, hvor jordskælvet sikkert havde gjort skred mulige. Jeg var parat til at gå *udenom* denne

canyon, men Daniel, der allerede var godt kendt med området, insisterede på, at vi ikke kunne nå det, medmindre vi løb *gennem den.*

Han mindede mig om, at vi med Herrens hjælp kunne klare det. Han bad mig bede om fysisk styrke og udholdenhed og trygle Herren om en særlig velsignelse over denne dal, fordi der var mange i Comapala, som trængte til hjælp men var afskåret derfra på grund af de farlige forhold i dalen. Ydmygt gjorde jeg det. Og vi løb hvert eneste skridt af disse 18 km! Og mens vi gjorde det, øvede han med mig Frelserens ord til folket i det gamle Amerika. Daniel sagde, at han havde spekuleret dybt over dem i sit hjerte og var ivrig efter at vide mere.

Da vi nåede dalen fandt vi den rolig og stille, og sådan forblev den hele resten af den dag. Efter at have hjulpet og sikret os de oplysninger, vi behøvede i Comapala, vendte vi tilbage til Patzicia, hvor jeg efterlod ældste Choc hos sin far og overlevende familiemedlemmer.

Jeg så ham aldrig mere. Men jeg undrer mig stadig over denne unge indianers storhed. Han øvede indflydelse på mit liv på en så drastisk måde, at jeg aldrig har været den samme siden. Mit syn på evangeliet er blevet beriget hundredfold siden min forbindelse med Daniel. Ja, „ han holdt Guds bud og vandrede i sin faders spor" (Hel. 3:37).

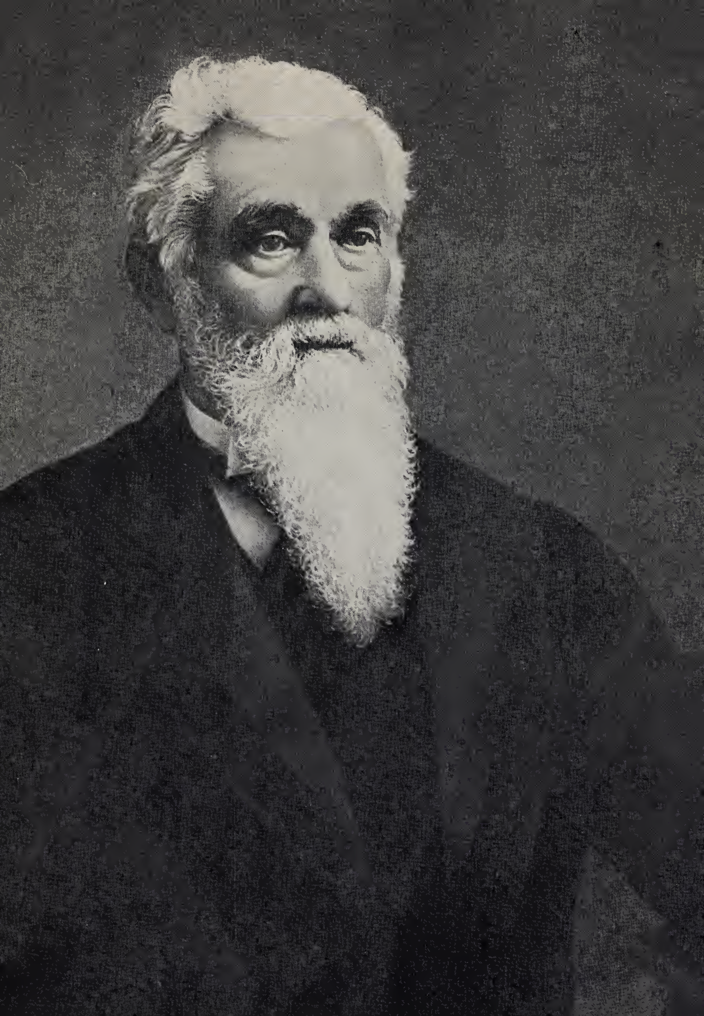
Den 30. marts 1976 blev Daniel dræbt under en sammenstyrtende murstensvæg, mens han arbejdede sammen med 60 andre missionærer på at få ryddet en forladt by, Patzun.

Hans død var svær at acceptere. Men som én af hans missionærkammerater, ældste Julio Salazar, sagde ved hans begravelse: „Jeg kunne forestille mig ældste Choc som en stor leder i Patzicia. Af den grund kunne jeg ikke acceptere hans død. Som jeg spekulerede over, hvorfor han døde, forstod jeg, at det måske var *på grund af* hans forberedelse, at Herren kaldte ham til at hjælpe med arbejdet i åndeverdenen især blandt de tusinder af folk fra Cakchiguel — stammen, som blev revet bort under jordskælvet."

Virkelig Lykke

Det burde ikke være vanskeligt for os at holde Herrens befalinger, for det giver lykke. Det burde ikke være vanskeligt for mænd og hustruer at elske hinanden og at være trofaste over for hinanden, for at gøre det er kilde til lykke. Det burde ikke være vanskeligt for drenge og piger at elske deres forældre og ære og respektere dem, for det er endnu en kilde til lykke. At være ærlig over for sin næste er en kilde til lykke. At betale tiende og offergaver til Herren er en kilde til velsignelse og lykke. Jeg kunne blive ved at opremse mange andre ting, men jeg vil opsummere det hele ved at sige: Al den lykke, der er værdig til dette navn, al den virkelige lykke, der findes i denne verden, kommer af at leve i overensstemmelse med Guds befalinger - - hvad enten menneskene ved det eller ikke.

Præsident George Albert Smith



Evangeliets velsignelser opnås kun ved efterlevelse af loven

Lorenzo Snow (1814-1901)
5. præsident i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Præsident Lorenzo Snow, den femte præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, blev født den 3. april 1814 i Mantua i staten Ohio. Han blev af sin søster Eliza, der da var skolelærerinde i Kirtland, inviteret til Kirtland for at deltage i en klasse i hebraisk. På vejen traf han ældste David W. Patten, som begyndte at undervise ham i evangeliet. Han blev døbt ind i kirken i juni 1836 af ældste John Boynton.

Det følgende forår var Lorenzo Snow på sin første mission og gennemrejste Ohio uden pung og taske. Én anden af hans missioner gik til Storbritannien, hvor han præsenterede Mormons Bog for dronning Victoria; en tredie mission bragte ham til Italien. Desuden tjente han i Schweiz og Hawaii.

Ældste Snow blev ordineret til apostel den 12. februar 1849 i Salt Lake City. Kort efter præsident Wilford Woodruffs død blev Lorenzo Snow opretholdt som kirkens præsident den 13. september 1898. Præsident Snow vil især blive husket, fordi han pånyfremhævede tiendeloven som Herrens vilje. Karakteristisk for hans prædikener og skrivelser er en urokkelig tro — en stræben efter det uendelige med vægt på menneskets værdi og på dets fremtidige muligheder og fuldkommenhed. Præsident Snow døde i Salt Lake City den 19. oktober 1901. (Det var præsident Snows bror, Erastus Snow, som blev kaldt „Nordens apostel", fordi han som den første generalautoritet kom til Danmark i 1850. O.a.). Den tale, vi gengiver her, blev holdt ved generalkonferencen i Salt Lake City mandag den 7. april 1879 og er optrykt efter *Journal of Discourses*, bind 20 siderne 187 — 92.

„Da Abraham var nioghalvfemsindstyve år gammel, åbenbarede Herren sig for ham og sagde til ham: „Jeg er Gud den Almægtige; vandre for mit åsyn og vær ustraffelig." (Første Mosebog 17:1).

I forbindelse med dette vil jeg citere en del af Frelserens ord i Bjergprædikenen, således som de står i det sidste vers af det femte kapitel i Mattæus.

„Så vær I da fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen" (Mattæus 5:48).

Når jeg nu skal tale ganske kort her til morgen, beder jeg jer medvirke med jeres tro og bønner.

Vi lærer, at Herren viste sig for Abra-

ham og gav ham nogle storslåede løfter, og at der blev forlangt noget af ham, at han skulle være fuldkommen for Herren, før han var beredt til at få dem indfriet. Og det samme krav blev stillet disciplene af Frelseren, at de skulle være fuldkomne, som hans Fader i Himlen er fuldkommen.

Herren har i sinde at give de sidste dages hellige de største velsignelser; men som det var tilfældet med Abraham, må også vi berede os til dem, og for at vi kan gøre det, er den samme lov, som blev givet ham, blevet givet os til efterlevelse. Det forlanges også af os, at vi skal stå fuldkomne for Herren; og Herren har i dette tilfælde, som i ethvert andet, ikke krævet noget af os, som vi ikke kan leve op til. Da Herren stillede dette krav til Abraham, gav han ham de midler, hvormed han kunne kvalificere sig til at adlyde loven og fuldtud efterleve kravene. Det var et privillegium for ham at han havde Helligånden. Vi har nemlig fået at vide, at evangeliet blev prædiket for Abraham, og at han gennem det evangelium kunne modtage den guddommelige hjælp, der satte ham i stand til at forstå det, der hører Gud til, og uden hvilket intet menneske kan komme til at stå fuldkommen for Gud.

Selvom Abraham måske havde tro til at vandre for Herren i henhold til denne guddommelige lov, var der alligevel tider, hvor hans tro blev hårdt prøvet, men alligevel blev han ikke fortvivlet, idet han viste en stærk beslutsomhed om at ville adlyde Herrens vilje. Vi vil måske mene, at vi ikke kan leve op til den fuldkomne lov, at arbejdet med at fuldkommengøre os er for vanskelig. Det kan tildels være rigtigt, men kendsgerningen forbliver, at det er en befaling fra den Almægtige til os, og vi kan ikke ignorere den. Når vi oplever svære prøvelser er det tid for os til at gøre brug af den vidunderlige mulighed for at påkalde Herren om styrke og forståelse, intelligens og nåde, hvorved vi kan overvinde kødets svaghed.

Det er Herrens ønske at bringe os op til det celestiale rige. Han har ved direkte åbenbaring ladet os vide, at vi er hans børn, undfanget i de evige verdener, at vi er kommet til denne jord med det specielle formål at berede os til at modtage en fylde af vor Faders herlighed, når vi vender tilbage til hans nærvær. Derfor må vi efter evne forsøge at holde den lov, helliggøre vore motiver, ønsker, følelser og kærlighed, så vi kan blive rene og hellige og vor vilje i alle forhold kan være undergivet Guds vilje og ikke være egensindige, undtagen når det gælder om at gøre Faderens vilje. En sådan mand er i sin egen sfære fuldkommen og har ret til Guds velsignelser i alt, hvad han gør, og hvorend han færdes.

Men vi er påvirkelige af lyster, af kødets svagheder, og vi er mere eller mindre uvidende og derved tilbøjelige til at fejle. Og alligevel er der ikke nogen grund til, at vi ikke skulle have ønsket om at rette os efter denne Guds befaling, især når vi forstår, at han har anbragt midlerne til at gennemføre den opgave inden for vores rækkevidde. Det er hvad jeg forstår ved fuldkommenhed, som udtrykt af vor Frelser og Herre til Abraham. Et menneske kan være fuldkommen med hensyn til visse forhold og ikke til andre. Et menneske, der adlyder visdomsordet i trofasthed, er fuldkommen så vidt angår den lov. Da vi omvendte os fra vore synder og blev døbt for tilgivelse af dem, blev vi fuldkomne såvidt angår det forhold. Nu får vi at vide at apostlen Johannes, at vi er „Guds børn, og det er endnu ikke åbenbaret, hvad vi engang skal blive. Men vi ved, at når han åbenbares, skal vi blive ham lig, thi vi skal se ham, som han er.

Og enhver, der har dette håb til ham,

renser sig selv, ligesom han er ren". (1. John. 3:2-3).
De sidste dages hellige forventer at komme til det fuldkommenhedens stade; vi forventer at blive som vor Fader og Gud, passende og værdige børn, der kan opholde sig i hans nærvær; vi forventer at modtage vore legemer, fornyede og herliggjorte, og at disse usle legemer vil blive forandrede og blive ligesom Guds Søns herliggjorte legeme, når han viser sig. (Se Fil. 3:21). Det er, hvad vi forventer.
Lad nu alle tilstedeværende stille sig selv dette spørgsmål. Søger vi at rense os? Hvordan kan en sidste dages hellig føle sig retfærdiggjort, medmindre hans „samvittighed er ren og uplettet for Gud og alle mennesker " (L&P. 135:4) i hans hverdag. Mange af os stræber, dag efter dag, uge efter uge og måned efter måned, at leve sådan for Gud, at vi ikke føler os under nogen forbandelse, at opføre os korrekt, i al oprigtighed og ydmyghed og søger at få Guds Ånd til at diktere os vore daglige handlinger; alligevel kan der komme tider i vor tilværelse, hvor vi bliver hårdt prøvede og måske overvundet. Men selv om det skulle ske, er der ingen grund til ikke at prøve igen og endda med fordoblet energi og beslutsomhed om at ville nå vores mål.
Hvis vi detaljeret kunne læse om Abrahams liv eller andre store og hellige mænds liv, ville vi uden tvivl opdage, at deres anstrengelser for at være retskafne ikke altid kronedes med held. Derfor skal vi ikke fortvivle, hvis vi skulle lade os overvinde i et svagt øjeblik; men tværtimod straks omvende os fra de begåede fejl eller overtrædelser og i så vid udstrækning, som det er muligt, genoprette det ødelagte og derpå søge Gud om fornyet styrke til at fortsætte og gøre bedre. Abraham kunne vandre fuldkommen for Gud, dag for dag efter at han havde forladt sin fars hus. Men der kom en tid i Abrahams liv, der må have været en hård prøve for ham; ja, man kan næppe tænke sig noget mere alvorligt. Det var, da Herren forlangte af ham, at han skulle ofre sin elskede og eneste søn, og det endda ham, gennem hvem han forventede opfyldelse af det store løfte, som Herren havde givet ham. Men han fik åbenbaret den rette hensigt, hvorfor han kunne overvinde prøvelsen og bevise sin tro på og tillid til Gud. Det kan næppe antages, at Abraham arvede en sådan sindets styrke fra sine afgudsdyrkende forældre; men det er naturligt at mene, at med Guds velsignelse blev han i stand til at tilegne sig den, efter at han havde gennemgået en lignende kamp mod kødet, som vi har, og uden tvivl blevet overvundet, indtil han var i stand til at modstå så alvorlig en prøve.
„Lad det samme sindelag være i jer," siger Paulus, „som var i Jesus Kristus: da han var i guddomsskikkelse, holdt han det ej for et røvet bytte at være Gud lig" (Filip. 2:5-6).
Og ethvert menneske, der har dette mål for sig, vil rense sig, som Gud er ren, og prøve at vandre fuldkomment for ham. Vi har vore små skavanker og svagheder. Vi burde forsøge at overvinde dem så hurtigt som muligt, og vi burde plante de samme ønsker i vore børns hjerter, så gudsfrygten kan vokse med dem fra deres første ungdom, og de lærer at opføre sig passende for ham under alle forhold. Hvis en mand kan leve med sin hustru uden at skændes eller uden at behandle nogen uvenligt og uden at bedrøve Guds Ånd på nogen måde, så er alt vel for så vidt; så vidt er han fuldkommen. Lad ham derefter prøve at være lige sådan den næste dag. Men hvis nu han ikke slår til i denne sin næste dags prøve? Der er ikke nogen grund til, at han ikke skulle have held med sig i den tredie dags forsøg. Hvis apostlen Peter var blevet

mismodig over sit tydelige frafald med hensyn til at bevare den indstilling, at han ville stå ved Frelserens side under alle forhold, så ville han have tabt alt; men ved at omvende sig og holde ud havde han intet tabt men vundet alt og også gjort det muligt for os at nyde godt af hans erfaring.

De sidste dages hellige burde til stadighed udvikle denne ambition, som så klart blev vist af apostlene i gamle dage. Vi bør prøve at vandre hver eneste dag på en sådan måde, at vi ikke bevidst sårer nogen som helst. Og Gud har i kirken anbragt visse midler, som kan hjælpe os, nemlig apostle, profeter og evangelister, osv. til de helliges fuldkommengørelse. Og han har desuden overdraget os sin Helligånd, der er en aldrig svigtende vejleder, der som en Guds engel står ved vor side og fortæller os, hvad vi skal gøre og giver os styrke og evne, når vi udsættes for fjendtlige omstændigheder.

Når vi først rigtigt forstår, at vi virkelig har kraften i os gennem det evangelium, som vi har antaget, til at overvinde vore lyster, vor appetit og i alt at overgive vores vilje til vor himmelske Faders vilje, og, i stedet for at være den, der skaber utiltalende følelser i vores hjem og omgangskreds, hjælper godt med til at skabe en lille himmel på jorden, så kan slaget siges at være halvt vundet.

En af de største vanskeligheder, som mange lider under, er at vi er for tilbøjelige til at glemme livets store formål, det motiv, der fik Faderen til at sende os herned i dødeligheden, og også den hellige kaldelse, hvormed vi er blevet kaldet. Og derfor tillader vi os, alt for ofte at synke ned på verdens stade istedet for at hæve os op over de små vanskeligheder i dette liv og gøre brug af den guddommelige hjælp, som Gud har tilvejebragt, og som ene og alene sætter os i stand til at overvinde dem. Vi er ikke bedre end resten af verden, hvis vi ikke nærer beslutning om at blive fuldkomne, sådan som vor Fader i Himlen er fuldkommen.

Det var Frelserens udfordring til de fordums hellige, som var et folk, der var underkastet de samme fristelser som vi er, og han vidste, om folk ville indrette sig derefter eller ikke. Herren har aldrig krævet, og han vil heller ikke kræve noget af sine børn, som det er umuligt for dem at gøre. Israels ældster, som forventer at skulle gå ud for at prædike frelsens evangelium midt blandt en vanartet og forvildet slægt, blandt mennesker, som er fulde af ondskab og korruption, bør især dyrke den ånd. Og ikke blot dem men, enhver ung mand og kvinde, der tilhører denne kirke, enhver som er værdig at kaldes en hellig, bør dyrke dette ønske om at leve op til dette krav, som deres samvittighed gør det klart for Gud. Det er såre skønt, både for ung og gammel, at have det mål for øje; det er især dejligt at se vore unge mennesker tage et kursus, for at Guds lys og intelligens kan stråle i deres ansigter, for at de kan få den rette forståelse af livet og være i stand til at leve oven over verdens dårskaber og forfængelighed og menneskenes fejl og ondskab.

Må Gud velsigne jer, brødre og søstre, og udgyde sin Helligånd over jer, så I kan blive velsignet i alle jeres handlinger, i udførelsen af jeres pligter og blive velsignet af den Almægtige i jeres kaldelser, så hans Ånd kan være hos jer som en levende kilde, der vælder op til evigt liv, som hele livet kan vejlede jer gennem frygt og respekt for ham, er min bøn i Jesu navn. Amen.

Spørgsmål og svar

Spørgsmål af almindelig evangelisk interesse, besvaret som vejledning, ikke som officielle udtalelser om kirkens politik.



Floyd A. Jensen, førsterådgiver i Salt Lake Emigration Ward biskopråd

„Vi hører en masse om at støtte biskoppen. Hvad betyder det egentlig ud over blot at acceptere kaldelser? Hvilken slags støtte behøver en biskop?"

„Hvad mener du med „blot" at acceptere kaldelser? Det er noget meget stort. Når folk nægter at modtage kaldelser eller accepterer kaldelser med betænkelighed, føler biskoppen det, som om han stadig står alene. Selvom nogle virkelig accepterer, må biskoppen stadig spekulere over, om de virkelig vil udføre arbejdet, og i nogle tilfælde er hans bekymringer retfærdiggjort. Jeg kan nævne adskillige mennesker i vores ward, som virkelig er rygraden i vore organisationer. Præsternes kvorumsvejleder, for eksempel — vi behøver aldrig minde ham om, hvilke møder han forventes at deltage i. Når han først har fået at vide, hvilke møder det er, er han altid på pletten, og der er en masse ekstra møder involveret i hans kaldelse. Han er altid villig til at hjælpe til, at gå den ekstra mil.

Noget andet, man kan gøre for at hjælpe, er at være med i de mange forskelligartede aktiviteter i et ward — tempelarbejde, oprydnings— og rengøringsprojekter i wardet, fester, og komme til møderne. Vi er i gang med at male vores aktivitetssal i øjeblikket, og det er en smule skuffende at høre folk om søndagen sige, at de vil hjælpe, og de så ikke møder op onsdag aften som aftalt.

Men der er en vidunderlig stemning, når du ser de trofaste dér - sådan som nu sidste onsdag, og som de vil være der næste onsdag og næste onsdag igen. Og, ved du hvad, de er stadig glade for at gøre det!

Noget andet, der virkelig hjælper, er, når kvorums — og organisationsledere er villige til at støtte biskoppens afgørelser og sætte hele wardets interesser først. Det er naturligt for en leder først og fremmest at interessere sig for sin organisation — når alt kommer til alt er det jo hans forvalt-

ning. Så det kræver noget ekstra for ham villigt at acceptere en afgørelse, der måske kan være en smule skuffende for ham, og derpå arbejde på at føre planen ud i livet.
Rent personligt ved jeg, hvor meget det betyder for vores biskop, når folk udtrykker deres personlige interesse for hans søn, der er på mission. Det betyder meget for ham, når folk er opmærksomme på den megen tid, biskoppen er nødt til at være borte fra sin familie og er hensynsfulde og taknemmelige derover. Noget andet han virkelig påskønner, er de gode kommentarer, han modtager fra wardets medlemmer — om, hvordan et program kunne forbedres, eller hvad de særligt er glade for ved nadvermødet — små ting, som siger, at de er interesserede i wardets trivsel og mener, at han udfører sit arbejde godt.
Vi støtter også biskoppen ved ikke at nedvurdere wardets ledere gennem kritik og sladder. Biskoppen vil hellere have at medlemmerne legitimt kommer med kritik til ham end at de generer og hæmmer wardorganisationen med nedvurderende bemærkninger om lederne.
At arbejde nært sammen med biskoppen er en oplevelse, som ethvert medlem af et ward burde prøve. Jeg beundrer og respekterer min biskop. Og mere end det, jeg betragter ham som en personlig ven. Når jeg ser det utal af ting, som han har at gøre og den tid, han må bruge på wardets affærer, får det mig til at ønske at gøre alt, hvad jeg kan, for at lette hans byrder.



Bruce L. Olsen,
assistent hos præsidenten for University Relations, B. Y.U. og førsterådgiver i BYU femte stavs præsidentskab

„Jeg vil gerne komme med nogle forslag til én af mine ledere, men jeg ved ikke rigtigt, hvordan jeg skal gøre det uden at lyde kritisk. Hvad kan jeg gøre?"

„I begyndelsen af min tid som biskop kom et wardmedlem til mig med et forslag. „Wardet går for mekanisk," sagde han. „Du har gjort meget for at organisere og bemande hjælpeorganisationerne, men du virker alt for optaget til at tage dig af de enkelte medlemmer. " Jeg var chokeret. Det var aldrig faldet mig ind, at biskoprådet, i vores iver efter at bemande wardets hjælpeorganisationer, gav indtryk af at være for optagne til at være hjælpsomme over for vore medlemmer. Den venlige henvendelse blev gennemgribende drøftet på det første biskoprådsmøde og viste sig overmåde nyttig.

Måske er det mest klassiske eksempel i skrifterne, på et nyttigt forslag til en kirkeleder, det Jetro, Moses svigerfar gav Moses, da han lagde mærke til, at Moses personligt behandlede israeliternes stridsmål, idet de „stod omkring Moses fra morgen til aften.
Men da Moses svigerfar så alt det arbejde, han havde med folket, sagde han: „Hvad er dog det for et arbejde, du har med folket? Hvorfor sidder du alene til doms, medens alt folket står omkring dig fra morgen til aften?"
Moses svarede sin svigerfader: „Jo, folket kommer til mig for at rådspørge Gud;
når de har en retssag, kommer de til mig, og jeg dømmer parterne imellem og kundgør dem Guds anordninger og love."
Da sagde Moses svigerfader til ham. Det er ikke klogt, som du bærer dig ad med det.
På den måde bliver jo både du selv og folket der omkring dig ganske udmattet, thi det arbejde er dig for anstrengende, du kan ikke overkomme det alene" (2. Mosebog 18:13-18).
Derefter fortsatte Jetro med at give Moses specifikke forslag, som i detaljer viste Moses, hvordan han både kunne forkynde principperne og vælge ledere til at hjælpe ham at styre folket. Det er værd at lægge mærke til, at Jetro i vers 23 tilføjer: „Dersom du handler således, *og Gud vil det så*, så kan du holde ud" (fremhævelse tilføjet). Det er underforstået at Jetro har en klar erkendelse af, at den endelige afgørelse ligger hos Moses og Herren. Tilsyneladende bragte Moses forslaget til Herren og fik det godkendt, for det næste vers fortæller os, at „Moses fulgte sin svigerfars råd og gjorde alt, hvad han foreslog".
At komme med forslag til kirkens ledere fra tid til anden synes således at være på sin plads, men når vi gør det, må vi først sikre os, at vore motiver er rene og forslagene er af betydning. Blandt de spørgsmål, som vi bør stille os selv er: „Hvad er mit formål med at komme med det forslag? Er det min tanke blot at få luft for min irritation, eller er det et godt forslag, som kan være til nytte? Prøver jeg at råde Herren eller hans tjenere, eller kommer jeg virkelig med et forslag ? Har jeg gennemtænkt planen for tydeligt at kunne overse dens konsekvenser så jeg kan være sikker på, at den har virkelig værdi? Kan jeg komme med mit forslag uden at virke fjendtlig?"
Når først vi har besvaret disse spørgsmål og andre, som vi måtte tænke på, forekommer det passende at bringe vores idé frem for Herren i bøn, ikke for at få godkendelse af planen selv, for det er en andens ansvar, men for at søge bekræftelse på, at vi bør præsentere idéen for vores leder. Hvis en sådan bekræftelse gives, er vi beredt til at gå til en leder i ydmyghed og med den rette ånd, idet vi passer på ikke at være kritisk over for ledere eller programmer.
Og yderligere forekommer det rigtigt at minde os selv om, at når vi først har præsenteret vores idé, må vi lade lederen få den samme mulighed, som Moses fik af Jetro — til at søge råd fra Herren. Vi må også give plads for den kendsgerning, at lederen med ansvar for sin forvaltning har det privilegium at høre os og at vælge *ikke* at bruge vores idéer. Det kan være let at blive fornærmet, hvis vores forslag ikke bliver anvendt, men det vil være mindre end klogt. Ofte kan vi kun se en lille del, mens forvalteren eller kirkelederen kan se mere eller hele problemet."

Der blev hugget et hul i isen

af Jeane Chipman

Anton trådte fra sit trappetrin ned på den brolagte gade, tøvede lidt og vendte sig om mod sin kone - - „ den bedste i landet", kaldte han hende.

„Kommer du, Ibine?"

Hans kone trådte også ud. Hun var indviklet i uldne tørklæder og havde en tyk frakke på. Denne februar aften var isnende kold. Deres mål var kystlinien, nogle få hundrede meter fra deres hjem. Børnene fulgte med Ibine ud. Thorvald og Astra var for unge til at blive døbt men ikke for unge til at være spændte på deres forældres vegne. Kun Anton følte ikke noget. Han var rolig og eftertænksom, mens han vandrede henad de rene gader i Aalborg.

Som han nu gik gennem sin lille have, der var dækket med vinterens hvide sne, huskede han den første gang, han havde truffet missionærerne for næsten to år siden. Det var i sommeren 1893. De var kommet forbi og havde talt med ham, da han stod lænet over nogle buske ifærd med at klippe dem.

„Disse missionærer såede en dejlig sæd i mit hjerte den dag. Det syntes altsammen så fornuftigt," genkaldte han sig. Som han langsomt vandrede afsted, huskede han også andre ting. „Den næste dag kom præsten på besøg, og jeg fortalte ham, hvad missionærerne havde sagt til mig. Han pillede ordene fra hinanden, og han fyldte mig pÃ¥ny med sin snak.



Næste gang ældsterne kom, fortalte jeg dem, hvad præsten havde sagt til mig. De underviste mig påny om evangeliet og såede påny sæden. Det blev snart klart, at jeg måtte vide for mig selv."
Det var en meget mørk aften. Børnene klyngede sig til deres forældre. Thorvalds lille hånd holdt fast i sin fars hånd, og den kønne, lille Astra klyngede sig til Ibine. Anton så ned på Thor og tænkte på sin egen barndom. Han huskede de køer, han havde vogtet, træskoene han havde på den vinter, sin søster, som var død i en forfærdelig snestorm, der overraskede hende for langt borte hjemmefra, til at hjælpen kunne nå hende. Han huskede sin fars bekymrede blik, da han ikke kunne forsørge sin familie på ni under krigen 1848 med Tyskland. Han huskede, hvordan han havde arbejdet fra 2 om morgenen til 11 om aftenen på en gård for at kunne hjælpe. Han huskede, hvordan han havde grædt i sin seng om natten. „Jeg spekulerede på, hvorfor jeg var blevet sendt til jorden. Jeg kunne ikke se, hvad godt jeg gjorde. Al den udsigt jeg havde for fremtiden var arbejde uden noget fornuftigt formål. "
Den stærke kulde bed i Antons ansigt, og han tænkte på, om børnene og Ibine var generede af den. Den kolde vind fik ham til at tænke på gletcher-is, og han huskede at have lært i skolen, at istidens gletchere havde efterladt Danmark som et bølget lavland, godt egnet til agerdyrkning og landbrug iøvrigt. Han var taknemmelig, at i hvert fald et par års skolegang var lovbefalet - - at hans land troede på dyden ved lærdom og arbejde. Han så skibsmaster i havnen stikke op over markerne.
Han og familien nærmede sig det sted, hvor de skulle døbes. En beskæmmende følelse af ensomhed stak ham i maven. „Mit fædreland, mine forældre, allesammen har de været gode mod mig - - og svigter jeg nu deres tillid til mig for en fremmedartet religion, der er opstået i et fjernt, nyt land?"
Og så drejede han og hans lille familie om det sidste hjørne. De kunne tydeligt se det, isen på vandet. Anton følte den hvide uld mod sin hud. Han havde fået besked på altid at bære den siden sin sygdom. Hans sygdom! Jo, han huskede, hvordan hans vidnesbyrd var blevet født. Han var blevet helbredt efter 12 månederes kamp på liv og død med lungebetændelse. Ældsterne havde sagt, at med tro og en særlig velsignelser, som de kaldte salvelse, kunne han blive helbredt. Han havde underkastet sig deres råd og troede. Kort derefter havde Anton resolut ryddet de mørke skyer væk, som havde samlet sig om hans søgen efter sandhed. Han havde sagt til præsterne fra de andre kirker, at han ikke kunne tjene to herrer. De havde været gode venner og naboer, men ved hans beslutning om at ville slutte sig til mormonerne, var det venskab også slut - - præsterne opgav ham som en fortabt sjæl.
Alle medlemmerne fra mormonkirken i Aalborg var der, nogle med tændte lanterner. Det var en lille men lystig gruppe. De sang salmer og smilede. Men Anton var stadig stille. Han så sine dejlige børns ansigter og spekulerede på, om han nu også gjorde det rigtige for dem. Han vidste, at han måtte søge efter en privatskole til dem, fordi modstanden i de offentlige skoler var for stærk mod de få mormonbørn, når de var så små, som disse her.
Sangen var forbi. Der blev opsendt en indledningsbøn. Missionærerne bad for bror og søster Jensen, at de, når de var blevet døbt, ikke ville blive syge af den kolde vandgang. Der blev hugget et hul i isen. Den hellige ordinanse blev udført for både Anton og hans kone Ibine. De to nye medlemmer blev budt velkommen med knus og håndtryk og hurtigt

sendte hjem til deres varme ildsted. Da var det, at Anton lagde mærke til noget særligt - - noget uventet. På vej hjem opdagede han, at han gik, ja næsten hoppede, med lette skridt - - hans kone og børnene smilede til ham hele vejen. Den tunge spekulations byrder var forsvundet. Han vidste, han havde gjort det rigtige, og først og fremmest vidste han nu, at der var noget vigtigt for ham at gøre i livet.

„Jeg gik den næste dag til min tidligere ven og præst for at bære ham mit vidnesbyrd. Jeg var så glad, at jeg syntes, jeg kunne omvende den hele verden, og det ville jeg gerne," fortalte han senere. „Jeg ønskede, at alle og enhver skulle føle den samme fred og glæde, som kom fra min dåb. Og det allermest vidunderlige, jeg havde fuld tillid til, at endnu større glæde og større kundskab ventede mig - - ikke bare for mig men også for min dejlige familie."





Et udvalgt løfte

Bernard P. Brockbank
fra De halvfjerds første Kvorum

Skylder du Herren noget for hver eneste dag af din tilværelse? Nogle synes ikke, de skylder Herren noget som helst. Jo, du skylder ham for dine forældre; for din ånd, dine tanker, din krop; for solskinnet ; for jorden; for dine venner og dem, du holder af.
En ung mand sagde engang til mig: „Jeg betaler ikke tiende, for jeg tror ikke, jeg skylder Herren noget."
Jeg svarede: „Hvad nu, hvis Herren lukker af for luften bare et øjeblik - - ville du så hurtigt skifte mening?"
Han svarede: „Jeg håber ikke, han gør det." Hvad ville du gøre, hvis luften blev afbrudt i to minutter, og Gud gik ind på at sætte den til igen, hvis du ville love at elske ham af hele dit hjerte, hele dit sind og af hele din sjæl? Ville du hurtigt love at gøre det, eller ville du hellere ønske at udsætte det og tænke over det?
Herren tvinger ingen til at elske sig. Han lovede menneskene at de selv måtte vælge og få den velsignelse med disse ord: „Vær tro og nidkær i at holde Guds bud, og jeg vil slutte dig i min kærligheds arme" (L&P. 6:20). Hvilket udvalgt løfte! Hvis du holder hans befalinger, vil Gud omslutte dig i sin kærligheds arme!

Undersøgelser viser, at en mission gør en stor forskel

Orson Scott Card

En undersøgelse af forholdene omkring hjemvendte fuldtidsmissionærer fornylig giver klart bevis for, at en mission bibringer en stor forandring i en ung mands tilværelse. Mere end et tusinde missionærer besvarede spørgsmål om deres deltagelse i kirkens møder; adlydelse af visse nøgle - - befalinger; og tjeneste i kirken. Resultaterne var overbevisende:

97% af de hjemvendte missionærer overværede mindst ét nadvermøde om måneden, og 91% overværede mindst tre nadvermøder om måneden. Dette ligger langt over de gennemsnitlige tal for kirken som helhed.

89% af de hjemvendte missionærer havde en stilling i kirken.

95% af de hjemvendte missionærer, som var gift, var blevet viet i templet, også et tal, der ligger langt over kirkegennemsnittet.

Hvorfor blev denne undersøgelse foretaget? Ældste Carlos E. Asay fra De halvfjerds første Kvorum, administrerende direktør for missionærdepartementet, forklarer, at der i nogen tid har verseret historier i kirken om, at en stor del af missionærerne blev inaktive. „Blot én eller to missionærer falder fra ville vi blive meget betænkelige, men vi fandt det vanskeligt at tro, at så store antal gik tabt!" Så vi måtte finde ud af om det var så stort et problem, og hvis det ikke var tilfældet, måtte sådanne rygter standses. Derfor foretog Eric Ott fra missionærdepartementet og John Madsen fra præstedømmedepartementet undersøgelsen.

Spørgeskemaerne blev udsendt til 1.757 hjemvendte missionærer. Mere end 65% af dem, der fik spørgeskemaerne besvarede dem — en usædvanlig høj procentdel for postudsendte skemaer. Men for yderligere at reducere muligheden for fejl, blev biskoppen for hver femtende hjemvendt missionær ringet op for at konstatere, hvilket forhold der var mellem missionærernes selvvurdering og deres biskops syn på deres aktivitet i kirken, og også for at undersøge, om de, der besvarede spørgsmålene, var væsentlige mere aktive end dem, der ikke gjorde det. Resultaterne af denne følgen — styrkede de oprindelige resultater. Selvom missionærer, som undlod at tilbagesende skemaerne, havde en tendens til at være en smule mindre akti-



ve, var forskellen næsten umærkelig - 3%.

Ikke blot er hjemvendte missionærer idag meget aktive — de er også mere aktive end hjemvendte missionærer for fyrretyve år siden! En undersøgelse, foretaget i 1930'erne, viste af 84% af de hjemvendte missionærer dengang var tiendebetalere, sammenlignet med 92% idag; 83% deltog i møderne i 1936, mens 91% er meget aktive i dag og 97% overværer møder mindst én gang om måneden.

Men den høje procent bør ikke give selvtilfredshed, advarer ældste Asay. „Resultaterne af undersøgelsen var en smule bedre, end jeg forventede — og jeg havde forventet, at de var gode. Men vi er interesserede i alle vore missionærer. Mister vi blot nogle få er det stadig en tragedie. Vi er ikke tilfredse med 91% eller 97%. Vi ønsker, at 100% af vore missionærer skal komme hjem og være aktive, trofaste sidste dages hellige.

